

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

卐 卐 卐

પુસ્તક ૪૭ મું.

સંવત ૨૦૦૬.

આત્મ
સં. ૫૪

અંક ૪ થો.

તા. ૧-૧૨-૪૬

ભાર્ગશિર્ષ

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૩-૦-૦ પોસ્ટેજ સહિત.

પ્રકાશક:-

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા,
ભાવનગર.

અ નુ ક મ શ્લિ કા

૧	શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનનું સ્તવન	...	...	(મુનિરાજશ્રી જમ્બૂવિજયજી મહારાજ)	૭૩
૨	તત્ત્વાવબોધ	...	...	(આચાર્યશ્રી વિજયકરતુરસૂરિજી મ.)	૭૪
૩	પુરૂષાર્થ	...	...	(મુનિરાજશ્રી જિજ્ઞાસુ)	૭૮
૪	આધ્યાત્મિક સમીકરણ	...	...	(અનુ. અબ્યાસી બી. એ.)	૮૦
૫	શ્રી ત્રીપાળ ચરિત્ર	...	...	(પ્રે. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડીયા એમ. એ.)	૮૨
૬	વીશ્વા શ્રી અજીતવીર્ય જિન સ્તવન	...	...	(ડોક્ટર વલ્લભદાસ નેણસીભાઈ)	૮૫
૭	ચાંચીલા રમણીરત્નો	...	...	(મોહનલાલ દીપચંદ યોકસી)	૮૬
૮	સભાના સાહિત્ય પ્રકાશન માટે હિચ અભિપ્રાયો	...	...	(સભા)	૯૩
૯	સાહિત્યશિરોમણિ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજનો નવીન સાહિત્યરત્નો				

મેળવવા કરેલ મંગળમય વિહાર-પ્રયાણ

આવકારદાયક સમાચાર

આ સભા તરફથી ગતિમાન થયેલ (અનેકાન્તવાદ વિષય લખવા માટેની) ઇનામી નિયંધની યોજના અને એ રીતે દર વર્ષે જૈન સંસ્થા સાહિત્ય પ્રકાશનના શરૂ કરેલ કાર્યો માટે જૈન મુનિ મહારાજઓ જૈન અને જૈનેતર વિદ્વાનો તરફથી આવકારદાયક-પ્રશંસાના તેમજ સહકારના પત્રો મળ્યે જાય છે. આ જૈન ધર્મનો મહાન અખંડ-સિદ્ધાંત (અનેકાન્તવાદ ધર્મ) ઉપર નિયંધ લખવા તેમજ તે સંબંધી સલાહ, સુચના વગેરે આપવા વિદ્વાનો-વિચારકો, અબ્યાસીઓ વગેરે મહાશયોને વિનંતિ કરી હતી અને જેઓ સાહેબોને નિયંધ લખવા આમંત્રણ આપ્યા છે તેમાંથી કેટલાક નિયંધો આવી ગયા છે, જેથી જેઓ સાહેબો તે નિયંધો તૈયાર કરતા હોય તેમણે પંદર દિવસની અંદર મોકલી આપવા નમ્ર સુચના છે.

જૈન સંસ્થા સાહિત્ય પ્રકાશન કમિટી.

(શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા.)

॥ જૈન ઐતિહાસિક ગુજરાત કાવ્ય સંચય. ॥

(સંગ્રહક અને સંપાદક શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ, આચાર્ય ગુજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર.)

શ્રી જૈન શાસનની ઉન્નતિ કરનારા આચાર્યો, સાધુઓ, સાધ્વીઓ અને ગૃહસ્થોના જીવનચરિત્ર સારભને પ્રસારવનારા પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં રચાયેલ પ્રમાણિક ઐતિહાસિક પ્રયંધો, કાવ્યો અને રાસોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલો છે.

આ ગ્રંથમાં કાવ્યો તથા રાસોનો ગુજરાતી ભાષામાં સાર, કર્તા મહાશયો કયા કયા ગમ્મણા હતા. તે તે ગમ્મણાના નામો, ગૃહસ્થોના નામો, તમામ મહાશયોના સ્થળો, સંવત સાથે આપી આ કાવ્ય સાહિત્યની સુંદર અને સરલ ઉપયોગી રચના બનાવી છે. ૫૦૦ પાંચસો પાના કરતાં વધારે છે. કિંમત રૂ. ૨-૧૨-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

... પ્રકાશક:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર ...

વીર સં. ૨૪૭૬.

માર્ગશિર્ષ

પુસ્તક ૪૭ મું.

વિક્રમ સં. ૨૦૦૬.

:: તા. ૧ લી ડીસેમ્બર ૧૯૪૯ ::

અંક ૪ થા.

શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનનું સ્તવન

લેખક:—મુનિરાજ શ્રી જમ્બૂવિજયજી મહારાજ

(ચાલ-જમ તુમહી ચલે પરદેશ.....)

એક અરજી સુણો પ્રભુજી આજ, સીંઝે સખ કાજ;
હો નાથ હમારા, શ્રી પાર્શ્વપ્રભુ અવધારા. ૧
તુમ દરિસણુકો મૈં આયા હૂં, મૂરતિ દેખ લલચાયા હૂં;
અળ સફલ હુઆ જન્મારા, હો નાથ હમારા. ૨
તુમ જાકર બેઠે શિવપુરમેં, પણુ આય બસે હો હમ ઉરમેં;
સેવક કા કરો ઉદારા, હો નાથ હમારા. ૩
તુમ સેવા મેં લય લાગી હૈ, અંતરમેં બિર્મિ જાગી હૈ;
કરુણા સે કરો નિહારા, હો નાથ હમારા. ૪
આનંદકી લહરી છાઇ હૈ, ભક્તિકી ધૂન મચાઇ હૈ;
હે કૃપા તણા ભંડારા, હો નાથ હમારા. ૫
તુમ ચરણે શરણે આયા હૂં, ભક્તિકી ભેટ મૈં લાયા હૂં;
જમ્બૂકો પાર ઉતારા, હો નાથ હમારા. ૬
શ્રી પાર્શ્વપ્રભુ અવધારા.

તત્વાવબોધ.

ભેખક:—આચાર્ય મહારાજશ્રી નિજયકંતૂરસૂરિજી.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૫૮ થી ૩૨)

લાભ, અલાભ, સુખ, દુઃખ, પુન્ય, પાપ, નિર્જરા આદિના જમા ઉધાર સાથે આ વર્ષ પૂરું થાય છે. અને સાથે સાથે ચોમાસું પણ પૂરું થાય છે. કાળના પ્રવાહથી માનવ જીવન પણ ઘસાઈને પાતળું પડતું જાય છે. આખાંચે સંસારમાં નવું જૂનું થાય છે અને જીવની પણ સંસારજાળની અથડામણ એટલી થાય છે. આત્માએ કાળના પ્રવાહથી જ અનેક શરીર બદલ્યાં અને સંસારના બધાય પુણ્યલ પરમાણુઓ તથા બધાય સ્કંધોની સાથે વારંવાર અનંતી વખત સંબંધ કર્યો છે, તેવી જ રીતે ભિન્ન ભિન્ન પુણ્યલ સ્કંધોથી ભિન્ન ભિન્ન આકૃતિઓવાળાં શરીર ધારણ કરીને સંસારના સઘળાય જીવોની સાથે પણ અનંત પ્રકારે અનંતી વખત સંબંધ કર્યો છે. ભવસ્થિતિ પાકી જવાથી જ્યારે જીવની સાથે સંયોગ-સંબંધથી રહેનારાં બધાંયે શરીર ઘસાઈને ખરી પડશે ત્યારે કાળનો પ્રવાહ જીવને ઘસડી શકશે નહિ અર્થાત્ અનંતા કાળથી જીવ કાળના પ્રવાહમાં તણાતો આવ્યો છે તે પછી તણાશે નહિ અને સ્થિર થઈ જશે જેથી કરી પુણ્યલના કાર્યરૂપ અનેક પ્રકારની દેહઆકૃતિઓથી સુકાઈ જશે એટલે પછી જીવોની સાથેના સર્વ પ્રકારના સંબંધોથી છૂટી જઈને સુદ્ધિ મેળવશે. લોહાના ગોળાઓને પાણીનો પ્રવાહ ઘસડી શકે નહિ પણ તે ગોળાઓને જો વહાણમાં ભરવામાં આવ્યા હોય તો તે ગોળાઓ લાકડાનો સંબંધ થવાથી પાણીના પ્રવાહમાં

તણાશે અને જ્યારે વહાણ ભાંગી જવાથી ગોળાઓ લાકડાના સંબંધથી છૂટા થશે ત્યારે તરતજ સ્થિર થઈ જશે અને તેને પાણીનો પ્રવાહ કાંઈ પણ કરી શકશે નહિ, તેવી જ રીતે જીવનો સ્વભાવ કાળના પ્રવાહમાં તણાવાનો નથી. પણ કર્મના સંબંધને અંગે કાળના પ્રવાહમાં તણાય છે તે જ્યારે કર્મથી છૂટો થઈ જશે ત્યારે કાળનો પ્રવાહ તે જીવને તાણી શકશે નહિ અને નિરંતરને માટે સ્થિર થઈ જશે. પછી તે સુક્ષ્માત્મા કહેવાશે કર્મોના સંબંધને લઈને જીવ અનાદિ કાળથી કાળના પ્રવાહમાં તણાતો આવ્યો છે છતાં તેના અસંખ્ય પ્રદેશોમાંથી એક પણ પ્રદેશ ઘસાઈને છૂટો પડ્યો નથી તેમજ પ્રત્યેક પ્રદેશમાં રહેલા અનંતા જ્ઞાનનો એક અંશ પણ ઝાંખો પડ્યો નથી, પણ જીવ ઉપર વિટળાયલાં કર્મો ઘણી વખત ઘસાઈને વિખરાઈ જાય છે અને નવા પુણ્યલ પરમાણુઓના ભળવાથી વધી પણ જાય છે. કર્મો પણ અનંતાનંત પુણ્યલ પરમાણુઓના સ્કંધો છે.

આત્માઓના પરસ્પર સંબંધ બે પ્રકારે થાય છે. એક તો નિઃકર્મ-શુદ્ધાત્મા-સિદ્ધોનો સાદિ અનંત સંબંધ અને બીજો કાળના પ્રવાહમાં તણાતા અશુદ્ધ-સકર્મક આત્માઓનો અનેક પ્રકારના શરીરોદ્ધાર થવાવાળો સાદિસાંત સંબંધ. આ બે પ્રકારના સંબંધોમાંથી અશરીર શુદ્ધાત્માઓનો સંબંધ સાચો અને શુદ્ધ હોય છે ત્યારે કાળના પ્રવાહમાં તણાતા દેહધારીઓના સંબંધ દેહની મુખ્યતાને લઈને

રાગ દ્વેષથી થવાવાળા હોવાથી ખોટા અને અશુદ્ધ હોય છે. જે કે પ્રશસ્ત રાગ ગૌતમ-સ્વામીની જેમ આત્મશ્રેય કરવામાં ઉપયોગી સાધનભૂત થઈ શકે છે તે પણ દેહદ્વારા થયેલો હોવાથી સંપૂર્ણ વિકાસ-કેવળજ્ઞાન મેળવવામાં બાધકર્તા થઈ પડે છે. જે ગૌતમ-સ્વામીનો પ્રભુ ઉપર રાગ હતો તે સાચો પ્રશસ્ત તદ્દન વિશુદ્ધ હતો, કારણ કે પ્રભુશ્રી સંપૂર્ણ વિકાસી-શુદ્ધ આત્મા-વીતરાગી પરમ ઉચ્ચ પુરુષ હતા અને ગૌતમસ્વામી ક્ષીણપ્રાય-કષાયી-અપ્રમત્ત શુભસ્થાનના સ્વામી એટલે તેમનો રાગ તદ્દન શુદ્ધ આત્માને સુખ્ય રાખીને અને દેહને ગોળું કરીને હતો એટલે પ્રભુના આત્મામાં તન્મયતા હોવાથી આત્માનો વિકાસ સાધવામાં ઉપયોગી નિવડ્યો હતો. પ્રભુશ્રી મહાવીર અને ગૌતમ પરમ પવિત્ર અને ઉચ્ચ આત્માઓ હતા એટલે ગૌતમને રાગ રાખીને પણ વિકાસ સાધવામાં અંશમાત્ર પણ અડચણ આવી નથી પરંતુ નીચી કોટીના કે જેમણે ચોથા શુભ-સ્થાન જેટલી પણ અધ્યવસાય શુદ્ધિથી આત્મ-શુદ્ધિ ન મેળવી હોય એવાઓના રાગમાં શુદ્ધિનો અંશ અત્યંત અદ્ય પ્રમાણમાં પણ હોઈ શકે નહિં માટે તેને જે પ્રશસ્ત કહે છે તે ભૂલે છે, કારણ કે આવા પ્રશસ્ત રાગવાળાઓનો રાગ મોહસ્વરૂપ હોવાથી દ્વેષથી દૂષિત હોય છે. અર્થાત્ જેના ઉપર રાગ હોય છે તેનાથી ઈતર વ્યક્તિઓ ઉપર દ્વેષ, વૈર-વિરોધ હોય છે. ગૌતમસ્વામીને પ્રભુ ઉપર રાગ હતો અને ખીજા પ્રાણીઓ ઉપર સમભાવ હતો એટલે જ તેમનો રાગ પ્રશસ્ત, ઉત્તમ હતો. મિથ્યાત્વ જગત્સ્થાનમાં રહેલાઓમાં એવો સમભાવ હોતો નથી. એમના રાગમાં દેહને પ્રધાનતા આપવામાં આવેલી હોય છે. અને મિથ્યા પ્રશંસા આદિ સ્વાર્થરૂપ આશંસા દોષોથી ભરેલી લાગણીઓ અને રાગ હોય છે માટે ભાવીમાં અનેક

દેહાકૃતિઓને ધારણ કરવાવાળા કાળના પ્રવાહમાં તણાતા સંકર્મક આત્માઓમાં પ્રશસ્ત રાગ નહિ પણ કામ તથા સ્નેહરાગ હોઈ શકે છે અને તે સ્નેહ અંશમાત્ર પણ શુભ હોય તો પુન્ય બાંધી શકે છે પણ નિર્જરાતું કારણ બની શકે નહિ. દેવ, શુરુ, ધર્મ ઉપરના રાગને સ્નેહરાગ કહી શકાય, તેમાં જે કંઈક અંશે શુદ્ધિ હોય તો તે પ્રશસ્ત કહી શકાય પણ જે પક્ષપાતથી સ્વાર્થગર્ભિત હોય તો કેવળ સ્નેહરાગ જ કહેવાય.

આ પ્રમાણે કાળના પ્રવાહમાં ઘસડાતાં જીવોના અનેક જીવન ઘસાર્ધને ત્રુટી ગયાં પણ રાગદ્વેષ ઘસાર્ધને ત્રુટ્યા નહિ. જેથી કરી જીવોને નવાં જીવન મેળવી ફરી ફરી નવા જન્મ ધારણ કરવા પડે છે. જન્મથી લઈને અત્યાર સુધીમાં કાળના પ્રવાહના ઘસારાથી આપણાં જીવન ઘસાર્ધને પાતળાં પડી ગયાં પણ કષાયવિષય પાતળા પડ્યા નહિ તે નવું જીવન મેળવી ફરી નવી દેહાકૃતિ મેળવીને સંસારમાં અવતરવાનું સૂચવે છે, તો પણ કષાય વિષય ખોટા છે, આત્મિક શુભોને ઢાંકવાવાળા છે, વિકાસના બાધક છે, આટલો પણ ઉપયોગ રહેવો અને વિકાસની રુચિ રહેવી તે મિથ્યાત્વની મંદતા સૂચવે છે એટલે વધુ વાર સંસારમાં અવતરવાનું નથી એમ અનુમાન કરી શકાય. કાળના પ્રવાહમાં મધ્યભાગમાંથી કિનારાની નજરેક ગયા હોઈશું એમ પ્રભુના વચનોની સાથે સરખાવી શકાય, માટે કંઈક આત્માની સન્મુખ થયા હોઈશું એમ અટકળ કરીને કાંઈક સંતોષ મનાય ખરો.

વિભાવ પર્યાયરૂપ માનવ દેહ તથા કૃત્રિમ નામને જ આત્મસ્વરૂપ માની તેની પ્રસિદ્ધિ, મોટાઈ, માન, પ્રતિષ્ઠા, ઋદ્ધિ, ગૌરવતા, પૂજા વિગેરેને માટે માયાપ્રપંચ, કાવાદાવા કરવા,

વૈરવિરોધ કરવા તરફ અરુચિ થવી તે જ આત્માની ભવસ્થિતિની પરિપાક દશા તથા કાંઈક અંતરાત્મ દશા સૂચવે છે અને ચરમ પુદ્ગલ પરાવર્તનમાંથી પણ ઘણી સ્થિતિ ઓછી થઈને અડધા પુદ્ગલપરાવર્તન રહી હોય એમ અનુમાન થઈ શકે છે. સાચું તો પ્રભુ જાણે.

૧૩

દેહોપયોગી સાધનોની વધારે કાળજી રાખવાની જરૂર નથી, પણ આત્મોપયોગી સાધનોની જેમ બને તેમ સારાં બનાવી રાખવાની આવશ્યકતા છે. અને તે સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર છે. આ ત્રણ સાધનો આત્માને કર્મોથી છૂટા પાડે છે અને તેથી આત્મા અનંત જીવન, અનંત સુખ આદિ મેળવીને શાશ્વતું સુખ લોગવી શકે છે; માટે આ ત્રણે આત્મોપયોગી સાધનો અજ્ઞાન દોષથી મેલાં થયાં હોય તો તેને પ્રભુના વચનોદ્વારા સ્વચ્છ બનાવવાની આવશ્યકતા છે. પ્રભુવચનને સાચી રીતે ઓળખીને તેને વાપરવામાં આવે તો અધ્યવસાયની શુદ્ધિ થાય છે અને તેથી દર્શન, જ્ઞાન તથા ચારિત્રમાંથી મિથ્યાત્વનો કચરો નીકળી જવાથી તે સમ્યગ્ જ્ઞાનપણે પરિણમે છે અને તે પછી કર્મનો કચરો આત્માથી છૂટો પડે છે અને આત્મા શુદ્ધ થાય છે. આ સંપૂર્ણ આત્મશુદ્ધિ મુક્તિ તરીકે ઓળખાવવામાં આવી છે.

રાગદ્વેષ આત્માનો અશુદ્ધ ઉપયોગ છે માટે તે જડસ્વરૂપ નથી પણ ચૈતન્યસ્વરૂપ છે છતાં તે આત્માનો સ્વભાવ નથી પણ પરિણામ છે. શુદ્ધોપયોગ આત્માનો સ્વભાવ છે અને અશુદ્ધ ઉપયોગ વિભાવ છે. આત્મામાં અનાદિ પારિણામિક ભાવ હોવાથી વિભાવ દશામાં પરિણમે છે, તેનું કારણ અનાદિ રાગદ્વેષ છે, માટે આત્માનો પારિણામિક વિભાવ ઉપાધિજન્ય છે. અને તેથી કરીને ઉપાધિ-

સ્વરૂપ રાગદ્વેષથી મુક્ત થયા પછી વિભાવ દશામાંથી મુક્ત થઈ જાય છે, તેથી નરનારકાદિ વિભાવ પર્યાયોમાં પરિણમતો નથી. ભવસ્થિતિના પરિપાકના પ્રમાણમાં અધ્યવસાયશુદ્ધિ તથા ભાવશુદ્ધિ થાય છે. જેમ ધોયેલાં કપડાં ઉપર ધૂળ પડે તો તે કપડું ઉપરથી જેટલું મેલું દેખાય છે તેટલું અંદરથી હોતું નથી અને કપડું ખંખેરવાથી ધૂળ તરત ખરી પડે છે. તેમ સમ્યગ્ દર્શનની શુદ્ધિથી ધોવાઈને શુદ્ધ થયેલા આત્મા ઉપર ઔદયિક ભાવની પડેલી કર્મરજથી તે મેલો દેખાય છે છતાં અંદરથી મેલો હોતો નથી તેથી પશ્ચાન્નાપથી આત્માને ખંખેરી નાખવાથી આત્મા ઉપર પડેલી કર્મરજ ખરી પડે છે. શુદ્ધ આત્મા ઔદયિક ભાવે અશુદ્ધ પ્રવૃત્તિ આદરે છે ત્યારે તેના અંતરમાં અનાસક્તિ હોય છે. એટલે આમોદ, પ્રમોદમાં ઉત્કંઠતા હોતી નથી માત્ર ઇચ્છાની નિવૃત્તિ જેટલી શાંતિ હોય છે. તીવ્ર ઔદયિક ભાવ સિવાય તો આત્મા ઇચ્છાઓને આધીન પણ થતો નથી. સામાન્ય ઔદયિક ભાવને તો શુદ્ધ પરિણામી આત્મા ઉપેક્ષા જ કરે છે. એટલે તેનાથી આત્મા દખાતો નથી. નિર્ભળ ઇચ્છાઓ તો જન્મતાં જ લય પામી જાય છે.

ન્યાંસુધી અક્ષરસ્વરૂપ આત્માને વાંચવાની શક્તિ ન થાય ત્યાંસુધી કાગળ ઉપર લખેલા વર્ણરૂપ અક્ષર ઉકેલવાથી તાત્ત્વિક યોધ થાય નહિ પણ કાદ્વપનિક યોધ થાય છે. આ કદ્વપનાઓ પોતપોતાના ક્ષયોપશમ અનુસાર થતી હોવાથી તે અનેક ભિન્ન ભિન્ન ઉક્તિઓનું સ્વરૂપ ધારણ કરે છે. અક્ષર-આત્માનું વાંચનમાં ભેદ હોય નહિ કારણ કે ત્યાં કદ્વપનાને અવકાશ નથી. તેમજ જ્ઞાની-પણાના મિથ્યાભિમાનને અવકાશ નથી. માત્ર વર્ણ-વિન્યાસરૂપ અક્ષરવાંચનમાં કદ્વપનાની

વિચિત્ર વેલડીઓ પથરાયલી હોવાથી તેને જ્ઞાનીપણાના મિથ્યાભિમાનનાં ફળ લાગ્યા સિવાય રહેતાં નથી, માટે સર્વોચ્ચ કોટીના મહાન પુરુષોના જીવનને અનુસરીને તેમની ઉક્તિઓની આત્મામાં ગવેષણા કરવાને માટે નિરંતર પ્રયત્ન કરવાની આવશ્યકતા છે; નહિ તો સિદ્ધ દશ પૂર્વો મિથ્યાદષ્ટિઓમાં પણ હોય છે.

૧૪

જીવન અને ક્ષેત્ર ફરશના આ બન્નેનો ગાઢ સંબંધ છે એટલે બન્નેનો છેડો એક સાથે આવે છે. જે કાળે જે ક્ષેત્રની ફરશના જ્ઞાનીની દૃષ્ટિમાં નિર્માણ થયેલી છે તે જ કાળે તે ક્ષેત્રની ફરશના અવશ્ય થાય જ છે. તેમાં અદ્વય જીવોનું ધારેલું નક્કી કરી રાખેલું કામ આવતું નથી. જ્યારે દેહધારી ધારણ કરેલા દેહથી નિર્માણ થયેલી ફરશના પૂરી કરે છે ત્યારે જીવને તે દેહનો અવશ્ય ત્યાગ કરવો પડે છે. કર્મજન્ય સુખ, દુઃખ, આદિ, ધ્યાદિ આદિ અનેક વિક્રિયાઓ પણ નિર્માણ થયેલા ક્ષેત્રમાં જીવ અનુભવે છે.

સુખ, જીવ માત્રને જોઈએ છે પણ તે બનાવટી સાચું સુખ કોઈને પણ ગમતું નથી, કારણ કે અજ્ઞાની જીવો સાચા સુખને દુઃખ માને છે. સાચું સુખ એટલે કર્મનો ત્યાગ-કર્મનો સર્વથા ત્યાગ તે મુક્તિ અને મુક્તિ એટલે શાશ્વતું પરમ સુખ. જડાત્મક વસ્તુઓના સમજણપૂર્વક ઇચ્છાઓથી ત્યાગ તે કર્મ ત્યાગવાનું કારણ છે. પણ અણસમજીને અન્ય ઇચ્છાઓને આધીન થઈને ત્યાગ તે બાહ્ય ત્યાગ અને તેથી કર્મનો ત્યાગ થાય નહિ. એટલે સાચું સુખ મળે નહિ. પણ અજ્ઞાની જનતાએ માનેલું સુખ મળી શકે છે કે જે અનેક દુઃખોની પરંપરાનું કારણ બને છે અર્થાત્ તેવા સુખથી જન્મમરણની પરંપરા ચાલુ રહે છે. જ્યાં

ઇચ્છાઓની પરંપરા છે ત્યાં ધર્મ નથી, કારણ કે ઇચ્છા માત્ર કર્મનો વિકાર છે તેથી તે વિકાર સમ્યક્ જ્ઞાન, દર્શન ચારિત્ર આદિ ધર્મનો બાધક છે પણ સાધક નથી માટે જ કેવળ બાહ્ય ત્યાગ તત્ત્વિક ત્યાગ નથી.

પોતાને ઝોળખ્યા સિવાય રાગ દ્વેષ સાચી રીતે ઝોળખી શકાય નહિ. અને રાગ દ્વેષને ઝોળખ્યા સિવાય આત્મ ધર્મ ઝોળખાય નહિ, તો પછી સાચી રીતે સત્ય ધર્મની ઉપાસના કેવી રીતે થઈ શકે? વીતરાગના માર્ગમાં આત્મ ધર્મ અને અનાત્મ-જડ ધર્મની જ વિવક્ષા કરી છે, માટે જો આત્મા અનાત્મ ધર્મનો આદર કરે તો તેના માટે તે અધર્મ કહેવાય માટે આત્માએ પોતાના ધર્મનો જ આદર કરવો જોઈએ. તેના માટે અનાત્મ ધર્મ ભય ઉત્પન્ન કરવાવાળો છે. તેમ જ સર્વથા નિરુપયોગી હોવાથી સ્વધર્મનો ઘાતક છે. જે આત્મ ધર્મને સાચી રીતે ઝોળખી શકે છે તે જ આત્માને સાચી રીતે ઝોળખી શકે છે અને સાચો ધર્મી પણ તે જ કહી શકાય છે.

૧૫

શ્રી વીતરાગ દેવના વચનોની જેટલી રુચિ છે-શ્રદ્ધા છે તેટલી આત્મશુદ્ધિ માટે પ્રવૃત્તિ થઈ શકતી નથી. જીવને ચારિત્ર-મોહનીય આગળ વધવા દેતી નથી. તે કાંઈક લાંબી ભવ-સ્થિતિનું સૂચન કરે છે. ખોટી મોટાઈ માટે જીવો ઘણી જ પ્રવૃત્તિ કરે છે. કષ્ટાનુષ્ઠાન પણ કરે છે. મહાન તપસ્યાઓ આદરે છે-તે કેવળ દેહાધ્યાસથી જ થાય છે, કારણ કે જો દેહાધ્યાસ ન હોય તો અવશ્ય ચારિત્રમોહનીય અને દર્શનમોહનીયની નિર્જરા થવી જોઈએ. પણ પૌદ્ગલિક સુખો માટે જીવાત્માઓ મોટા ભાગે તપ જપનો આદર કરે છે. તે તેમની કષાય અને પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયના અત્યાદરથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. જીવાત્માને ખોટી મોટાઈ

સ્થિતપ્રજ્ઞ પુરુષની પવિત્ર વિચારશ્રેણી.

પ્રારબ્ધ અને પુરુષાર્થ એ શબ્દ સમજવા જેવા છે. પુરુષાર્થ કયા વિના પ્રારબ્ધની ખગર ન પડી શકે. પ્રારબ્ધમાં હશે તે થશે એમ કહી બેસી રહે કામ ન આવે. નિષ્કામ પુરુષાર્થ કરવો, પ્રારબ્ધને સમપરિણામે વેદવું-ભોગવી લેવું-એ મોટો પુરુષાર્થ છે.

પૂર્વકર્મ નથી, એમ ગણી પ્રત્યેક કર્મ સેવ્યે જેવો તેમ છતાં પૂર્વકર્મ નડે તો શોક કરવો નહિ, પુરુષાર્થનો જય ન થયો, એવી નિરાશા સ્મરીશ નહિ. બીજાના દોષે તને ખંધન છે, એમ માનીશ નહિ. તારે દોષે તને ખંધન છે, એ સંતની પહેલી શિક્ષા છે.

કોઈ હીનપુરુષાર્થની વાતો કરે કે ઉપાદાન કારણત્વ શું કામ છે? પૂર્વે અશોભ્યા કેવલી (વિચાર-સમજણથી પુરુષાર્થ કયા વિના-અકસ્માત જેમને જ્ઞાન થયું હોય તેવા) થયા છે, તો તેવી વાતોથી પુરુષાર્થહીન ન થવું. સત્સંગ ને સત્ય સાધન વિના કોઈ કાળે પણ

કલ્યાણ થાય નહિ. જો પોતાની મેળે કલ્યાણ થતું હોય તો માટીમાંથી ઘડો થવો સંભવે. લાખ વર્ષ થાય તો પણ ઘડો થાય નહિ, તેમ ઉપાદાનકારણ વિના કલ્યાણ થાય નહિ. શ્રી તીર્થંકરનો યોગ થયો હશે, એમ શાસ્ત્રવચન છે; છતાં કલ્યાણ થયું નથી તેનું કારણ પુરુષાર્થ વિના તે યોગ નિષ્ફળ ગયા; માટે પુરુષાર્થ કરવો અને તો જ કલ્યાણ થશે. ઉપાદાન કારણ શ્રેષ્ઠ છે.

પોતે ત્યાગ કરી શકે નહિ, અને બહાના કાઢે કે મારે અંતરાયો ઘણા છે. કર્મનો પ્રસંગ આવે ત્યારે ઉદય-પ્રારબ્ધ એમ કહે. 'ઉદય ઉદય' કહ્યા કરે, પણ કાંઈ કુવામાં પડતો નથી. ગાડામાં બેઠો હોય અને ધાંચ આવે તો સાચવી સાંભળીને ચાલે. તે વખતે ઉદય ભૂલી જાય અર્થાત્ પોતાની શિથિલતા હોય, તેને બદલે ઉદયનો દોષ કાઢે છે.

ઐશ્વર્યપદ પ્રાપ્ત છતાં તેને ધક્કો મારીને

જોઈએ છે-ગમે છે. પ્રભુ આજ્ઞા પ્રમાણ વર્તીને પ્રભુ બનવું ગમતું નથી. દેહની પ્રશંસા ગમે છે, પણ આત્માની પ્રશંસા ગમતી નથી. મોટા કહેવરાવવું ગમે છે પણ મોટા બનવું ગમતું નથી. જ્યારે જ્યારે જેવા જેવા કર્મનો ઉદય હોય છે ત્યારે ત્યારે તેવા તેવા અધ્યવસાયો આત્માના થાય છે. જ્ઞાની પુરુષો અનાસક્તિ ભાવે-સમભાવે બધુંય વેદી લે છે. શરીરમાં કર્મના ઉદયનો વિકાર સુખ દુઃખ આદિ જણાય છે તેને જ્ઞાની પુરુષો પરપરિણુતિ માને છે. એટલે તેમની મનોવૃત્તિમાં સમભાવ રહે છે.

પોતે શરીરમાં થતા કર્મના વિકારોને પોતાનાથી અભિન્ન માને છે. અને સાચી રીતે બાંહે છે કે-કર્મના વિકારોનો આત્માની સાથે કોઈપણ સંબંધ નથી. તેઓ દેહથી પોતાને સર્વથા ભિન્ન માને છે અને દેહથી આત્મા ભિન્ન છે એવું મરણસમયે અજ્ઞાની જગતને પણ જે પ્રત્યક્ષ થાય છે તે જ્ઞાનીઓને જ્ઞાનદષ્ટિમાં જણાતું હોવાથી તેમને કષાયો કાંઈપણ કરી શકતા નથી. તેઓ આત્મસ્વરૂપમાં જ હમેશાં હીન રહે છે. (ચાહુ)

પાછું કાઢે છે, ‘આ મારે જોઈતું નથી; મારે આને શું કરવું છે?’ કોઈ રાજા પ્રધાનપણું આપે તો પણ પોતે લેવા ઇચ્છે નહિ. મારે આને શું કરવું છે? ‘ઘર સંબંધીની આટલી ઉપાધિ થાય તો ઘણી છે’ આવી રીતે ના પાડે, ઐશ્વર્યપદની નિરિચ્છા છતાં રાજા ફરી ફરી આપવા ઇચ્છે તેને લીધે આવી પડે, તો તેને વિચાર થાય કે, ‘જો તારે પ્રધાનપણું હશે તો ઘણા જીવોની દયા પળાશે ઇ’ એવા ધર્મના કેટલાક હેતુ જાણીને વૈરાગ્ય ભાવનાએ વેદે-ભોગવે તેને ઉદય કહેવાય. ઇચ્છા સહિત ભોગવે અને ‘ઉદય’ કહે તો તે શિથિલતાના અને સંસાર રજળવાના હેતુ થાય.

અંધવૃત્તિઓને ઉપશમાવવાનો તથા નિવૃત્તાવવાનો જીવને અભ્યાસ-સતત અભ્યાસ-કર્તવ્ય છે, કારણ કે વિના વિચારે, વિના પ્રયાસે તે વૃત્તિઓનું ઉપશમવું અથવા નિવર્તવું કેવા પ્રકારથી થાય? કારણ વિના કાર્ય સંભવતું નથી.

જીવ એમ કહે કે મારા તૃણા, અહંકાર, લોભ આદિ દોષો જતાં નથી. અર્થાત્ જીવ પોતાનો દોષ કાઢતો નથી અને દોષોનો વાંક કાઢે છે. જેમ સૂર્યનો તાપ જહુ પડે છે અને તેથી બહાર નીકળાતું નથી, માટે સૂર્યનો દોષ છે; પણ છત્રી અને પગરખાં સૂર્યના તાપથી રક્ષણાર્થે ઇનાવ્યા છે તેનો ઉપયોગ કરતો નથી. તેમ જ્ઞાની પુરુષોએ લૌકિકભાવ મૂકી

દઈ, જે વિચારથી પોતાના દોષો ઘટાડેલા તે વિચારો અને તે ઉપાયો જ્ઞાનીઓ ઉપકાર અર્થે કહે છે, તે શ્રવણ કરી આત્મામાં પરિણામ પામે તેમ કરવું.

કર્મનો દોષ કાઢવો નહિ, આત્માને નિંદવો. અનાદિકાળનાં કર્મો બે ઘડીમાં નાશ પામે છે. ધર્મ કરવાની વાત આવે ત્યારે પૂર્વ કર્મના દોષની વાત આગળ કરે છે. પુરુષાર્થ કરવો શ્રેષ્ઠ છે. કર્મ ટાળ્યા વગર ટળવાનાં નથી. તેટલા માટે જ જ્ઞાનીઓએ શાસ્ત્રો વર્ણવ્યા છે. કર્મ ગણી ગણીને નાશ કરતાં નથી. જ્ઞાની પુરુષ તો સામટો ગોટો વાળી નાશ કરે છે. વિચારવાને બધાં આલંબનો મૂકી દઈ, આત્માના પુરુષાર્થનો જય થાય તેવું આલંબન લેવું. કર્મઅંધનનું આલંબન લેવું નહિ.

પુરુષાર્થ કરે તો કર્મથી મુક્ત થાય. અનંત કાળનાં કર્મો હોય અને જો ચથાર્થ પુરુષાર્થ કરે, તો કર્મ એમ ન કહે કે હું નહિ બાઉ. બે ઘડીમાં અનંતા કર્મો નાશ પામે છે.

અનાદિકાળના અજ્ઞાનને લીધે જેટલો કાળ ગયો, તેટલો કાળ મોક્ષ થવા માટે જોઈએ નહિ; કારણ કે પુરુષાર્થનું બળ કર્મો કરતાં વધુ છે. કેટલાક જીવો બે ઘડીમાં કલ્યાણ કરી ગયા છે!

મુનિરાજ શ્રી જિજ્ઞાસુ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 X આધ્યાત્મિક સમીકરણ X
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

અનુ. 'અભ્યાસી' બી. એ.

જડ ચૈતન્યના લેહજ્ઞાનશૂન્ય જગત, માનવ દેહ આદિ સઘળીયે સ્વસંપત્તિ ખોઈ નાખીને દુઃખના દરિયામાં ડૂબી રહ્યું છે. મારાપણની બુદ્ધિથી પોતાની વસ્તુ મેળવવા અનેક ભવેથી પ્રયત્ન કરવા છતાં પણ અત્યાર સુધી અંશ માત્ર પણ મેળવી શક્યું નથી, તોપણ નિરાશ ન થતાં આશાવાદી બનીને મેળવવાના પ્રયત્નોથી વિરામ પામતું નથી પરંતુ પોતાને સાચી રીતે ઓળખ્યા સિવાય પોતાની સાચી વસ્તુ મેળવી શકાતી નથી. આ સિદ્ધાંત ન જાણવાથી પ્રયત્ન કરવા છતાં કંઈપણ કાળે પોતાની વસ્તુ મેળવી શકવાનો નથી.

સ્વસ્વરૂપથી અણબાણ જીવ જ્યારે સ્વ-પરના લેહની વિચારણા કરે છે ત્યારે તથા દેહાશ્રિત ઇતર વસ્તુને પોતાની માનીને અને તેનાથી ભિન્ન જડ હોય કે ચૈતન સર્વને પર માને છે. તેમજ ગાઢતમ મિથ્યાત્વના અંધ-કારમાં જ્ઞાનચક્ષુવિહીન થઈને પરવસ્તુ પોતાની બની શકે છે એવી ભ્રમણાથી તેને મેળવવા નિરંતર પ્રયાસ કર્યા કરે છે, અને દેહમાં સ્વપણાનું અભિન હોવાથી પોતાને ઓળખવાને વિચાર સર પાંચ કરતો નથી. જ્ઞાન, જીવન, સુખ તથા આનંદસ્વરૂપ હું છું એવો આભાસ દેહાધ્યાસીને થતો નથી. પણ જડ વસ્તુને મેળવી તેના ઉપસોગથી આનંદ તથા સુખાદિ પ્રાપ્ત થાય છે એવી અજ્ઞાનતાથી નિરંતર જડ વસ્તુને આધીન રહીને તેની ઉપાસના કરે છે. મારું શરીર, મારું ઘર, મારું ધન આ પ્રમાણે બાંધવાથી તો સ્પષ્ટ લાસ થાય છે કે

સંસારની સઘળીયે વસ્તુઓથી પોતે ભિન્ન છે અને તે જ્ઞાનસ્વરૂપ છે છતાં અનાદિ કાળના જડના સહવાસને લઈને દેહથી પોતાને ભિન્ન બાણી શકતો નથી, તેમજ માની શકતો પણ નથી. કર્મસ્વરૂપ જડની સાથે અનાદિ કાળથી ક્ષીરગીરની જેમ ઓતપ્રોત થયેલો હોવાથી કર્મના કાર્યસ્વરૂપ વિચિત્ર પ્રકારના જડ તથા જડના વિકારના સંયોગ વિયોગમાં હર્ષ, શોક, આનંદ સુખ અનુભવતો રાગદ્વેષની પ્રેરણાથી જડ જગતના દાસપણામાંથી છૂટી શકતો નથી.

માનવી વિભાવ પર્યાયને પ્રાપ્ત થયેલો માનવસ્વરૂપ જીવ કર્મસ્વરૂપ જડાશ્રિત હોવાથી નિરંતર તેની પ્રેરણા પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ કરે છે. પુન્ય કર્મથી જડના વિકારસ્વરૂપ બાહ્ય સંપત્તિ જેમ જેમ મેળવતો જાય છે તેમ તેમ તેની પરાધીનતા પણ વધતી જાય છે, છતાં મેં બહુ સારું મેળવ્યું છે, હું સંપત્તિવાળો છું એવા મિથ્યાભિમાનથી પોતાને સુખી માને છે. જો કે પરાધીનતામાં લેશમાત્ર પણ સુખ હોતું નથી, કારણ કે સ્વશક્તિહીન થવાથી જ પરાધીન બનીને પરાધીનતા પ્રાપ્ત કરાય છે. અને પરાધીનપણામાં સ્વેચ્છા પ્રમાણે વર્તી શકાતું નથી. પરવસ્તુ પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે ઇચ્છાઓ પૂર્ણ કરવામાં સહાય થાય છે. કર્મની પ્રેરણાથી થયેલી ઇચ્છાઓ વસ્તુસ્થિતિ વિચારતાં તાત્ત્વિક સાચી વસ્તુ હોતી નથી. અને પ્રાચે પરાધીનતાને દૃઢ કરનારી હોય છે તોપણ મને સાચી જ વસ્તુ પ્રાપ્ત થઈ છે એવી અજ્ઞાનતાથી જીવ એક વખત તો સંતોષ પામી દે છે

પરંતુ છેવટે જ્યારે તે વસ્તુ પોતાનું ખરું સ્વરૂપ દેખાડે છે ત્યારે પોતે હતાશ થઈ જાય છે અને નિરાશાની સાથે વ્યર્થ જીવન વ્યતીત કરવા માટે પશ્ચાત્તાપ કરે છે.

પુન્ય કરવાથી, સદાચારી જીવન વ્યતીત કરવાથી પ્રત્યક્ષ લાભ શો છે એ ‘આધ્યાત્મિક સમીકરણ’નો નિયમ સમજવાથી જાણી શકાય છે. સઘળા પ્રકારના ભોગોનું અંતિમ લક્ષ્ય આત્મશાંતિ જ છે. જેની બુદ્ધિ ભોગોના બનાવટી રૂપથી પૂરેપૂરી જાંત નથી થઈ હોતી તે તો સહેજે સમજી જશે કે પદાર્થોના સંગ્રહથી આત્મશાંતિ અને સાચો આનંદ પ્રાપ્ત નથી થતો. જર્મનીનો તત્ત્વવેત્તા શોપેનહર લખે છે કે ‘સંસારના મનુષ્યો સુખની ખાતર અનેક સામગ્રી એકત્ર કરે છે, પરંતુ સુખનો આધાર તો મનની સ્થિતિ અને તેના ભાવો ઉપર રહેલો છે.’ આપણને સંસારના સઘળા ભોગો પ્રાપ્ત થયા હોય છતાં પણ મન વિક્ષિપ્ત હોય છે તો શું આપણે એ ભોગોથી કોઈપણ પ્રકારનું સુખ પ્રાપ્ત કરી શકીએ છીએ? તેથી જ બુદ્ધિમાન મનુષ્ય બાહ્ય પદાર્થો પર વિશ્વાસ ન રાખતાં પોતાનાં મનને જ ભણું બનાવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. સ્વાર્થબુદ્ધિથી મન હંમેશાં વિક્ષિપ્ત રહે છે અને પરમાર્થથી મનમાં શાંતિ

આવે છે. સ્વાર્થબુદ્ધિના વધવાથી આત્માનું બૃહત્સ્વરૂપ ભુલાઈ જાય છે. એવી સ્થિતિમાં દુઃખ જ રહ્યા છે. સાંસારિક વૈભવનો સ્વામી બીજાની દૃષ્ટિમાં ભલે સુખી દેખાતો હોય, પણ તેનો અંતરાત્મા સુખી છે કે નહિ તે એની માનસિક સ્થિતિ જ બતાવી શકે છે. એવો માણસ પોતાના ધનમાં અધિક ને અધિક વધારો કરવા ચાહતો હોય છે તો પછી તેને સુખયેન ક્યાંથી? તે તો હંમેશાં ઈર્ષ્યા, ક્રોધ અને લાયનો શિકાર બની રહે છે.

‘આધ્યાત્મિક સમીકરણ’નો નિયમ આપણને આત્મસંતોષ શીખવે છે. આપણામાં કોઈ વસ્તુ માટેની લાચકાત હશે તો તે આપણને જરૂર મળશે જ. આપણે કોઈની સાચી સેવા કરીએ તો તેનું સારું ફળ જરૂર મળશે. એ નિયમ આપણને લોભના પાશમાં ફસાતા બચાવે છે, બીજા પ્રત્યે ઈર્ષ્યાનો અગ્નિ આપણા હૃદયમાં પ્રગટવા નહિ દે બાહ્ય સુખ અને આંતરિક શાંતિ એક નથી એમ વિચારીને આપણા ચિત્તનું સમાધાન કરી લઈએ છીએ. એટલા માટે જ એ નિયમ સારી રીતે સમજવો એ મનુષ્યમાત્ર માટે મહાકલ્યાણકારી છે. એ વાત પર વારંવાર વિચાર કરીને ખૂબ મનન કરવું જોઈએ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 X શ્રીપાલ-ચરિત્રો X
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

લેઃ—પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડિયા એમ. એ.

નવપદ્ધિ યાને સિદ્ધચક્રનો મહિમા દર્શાવવા માટે શ્રીપાલ નરેશ્વરનું દૃષ્ટાંત રજૂ કરાય છે અને હું બૂલતો ન હોઉં તો એ એક જ દૃષ્ટાંત વ્યાપક સ્વરૂપે અન્યથા બન્યું છે. આને લખતે આપણને વિવિધ ભાષાઓમાં—પાઘય, અપભ્રંશ, સંસ્કૃત તેમજ ગુજરાતીમાં શ્રીપાલનું ચરિત્ર આલેખતી સ્વતંત્ર કૃતિઓ આજે મળે છે. આમ જો અનેક શ્રીપાલ-ચરિત્રો ચોળ્યા છે તેની ભાષાદીઠ રચના-વર્ણના ક્રમે હું અહીં નિર્દેશ કરું છું.

પા ધ ય

‘બૃહત-તપા’ ગ્રન્થના હેમતિલકસૂરિના પદ્મર રત્નશેખરસૂરિએ સિરિવાલકહા પાઘયમાં—જપલુ મરહટ્ટીમાં ૧૩૪૨ પદ્મીમાં રચી છે. એ એમના શિષ્ય હેમચન્દ્રે વિ. સં. ૧૪૨૮ માં લખ્યાનો અંતમાં ઉલ્લેખ છે. આ પાઘય કૃતિ વિષે ટટલીક બાબત મેં પાઘય (પ્રાકૃત) ભાષાઓ અને સાહિત્ય એ નામના મારા હાલમાં છપાતા પુસ્તક(ખંડ ૨)માં તેમજ નવપદ્ધિ-માહુતમ્યની મારી “પ્રવેશિકા” (પૃ. ૬-૭) માં વિચારી છે. એટલે એ વિષે હું અહીં કંઈ કહેતો નથી.

જિનરત્નકોશ(પૃ. ૩૯૭)માં કહ્યું છે કે પ્રહુમ્નસૂરિએ પાઘયમાં શ્રીપાલ ચરિત્ર રચ્યું છે અને એની એક હાથપોથી અમદાવાદના એક બંડારમાં છે.

જૈન ગ્રન્થાવલી(પૃ. ૨૬૧)માં શ્રીપાલ-કથાદ્વાર ‘પ્રાકૃત’ માં રચાયોનો ઉલ્લેખ છે. આ જો વાસ્તવિક હોય તો આ કૃતિ કાષ્ઠ શ્રીપાલકથાના સંક્ષેપરૂપ ગણાય અને તેથી કરીને એ શ્રીપાલ-

કથા તે કષ્ઠ તેવો પ્રશ્ન ઊઠે. આનો ઉત્તર તો આ પાઘય કૃતિ જોને લબ્ધ હોય તે આપશે એટલું જ અહીં સૂચવું છું.

અપભ્રંશ

‘અપભ્રંશ’ એ નામ તિરસ્કારસૂચક છે ખરું, પરંતુ વખત જતાં એ રૂઢ બનવાથી અને એ ભાષા અને સાહિત્ય તરફનું ધૃણાત્મક વલણ ચાલુ નહિ રહેવાથી એ નામ અહીં હું વાપરું છું.

એક સમય એવો હતો કે જ્યારે અપભ્રંશનો અંતર્ભાવ પાઘયમાં કરાતો હતો, પરંતુ મોડામાં મોડા ઢંડીના સમયથી તો અપભ્રંશને સ્વતંત્ર સ્થાન મળ્યું અને આમ એનું મહત્ત્વ સ્વીકારાયું.

અપભ્રંશમાં એ કૃતિઓમાં શ્રીપાલના ચરિત્રને સ્થાન અપાયું છે. એકના કર્તા રમ્પધૂ કવિ ઉર્ફે સિંહસેન છે અને બીજાના કર્તા નરસેન છે. જૈ. સા. સં. ૪. (પૃ. ૫૨૦) જોતાં જણાય છે કે રમ્પધૂએ અનેક કૃતિઓ અપભ્રંશમાં રચી છે અને એમનો સમય વિક્રમની સોળમી શતાબ્દી છે. પૃ. ૮૬૫ માં એ જો દિગંજર હોવાનો ઉલ્લેખ છે. એમના રચેલા શ્રીપાલચરિત્રની એક હાથપોથી વિ. સં. ૧૬૨૧ માં લખાયેલી છે. નરસેન વિષે વિશેષ માહિતી હું મેળવી શક્યો નથી, પરંતુ એમની કૃતિ દિગંજર બંડારમાં હોવાની નોંધ મળે છે. એ ઉપરથી હું એમને દિગંજર માનવા પ્રેરાઉં છું.

સંસ્કૃત-પાઘય

ધર્મસુન્દરે ઉર્ફે સિદ્ધસૂરિએ વિ. સં. ૧૫૩૧માં રસવતી-વર્ણન ગૂંચું છે અને એ શ્રીપાલ-

નાટકને અનુલક્ષીને છે. આ વર્ણન કષ્ટ ભાષામાં છે એ જાણવામાં નથી, પરંતુ સામાન્ય રીતે પ્રાચીન નાટકો દ્વિભાષિક છે. સંસ્કૃત અને પાઠ્યમાં રચાયેલાં જોવાય છે એ હિસાબે આ શ્રીપાલ નાટક દ્વિભાષિક હોવાની મેં કલ્પના કરી છે. વાસ્તવિક હકીકત તો આ નાટક કે રસવતી વર્ણન નજરે જોયા પછી રજૂ કરી શકાય.

સંસ્કૃત

શ્રીપાલના ચરિત્રને લગતી જે સંસ્કૃત કૃતિઓની નોંધ જિનરતનકોશ (પૃ. ૩૬૬-૩૬૮)માં છે તે પૈકી કેટલીકનાં કર્તાનાં નામ જાણવામાં નથી. કેટલીકનાં રચના-સમય વિષે કંઈ ઉલ્લેખ નથી. વળી કેટલીકનાં કર્તા વિષે વિશેષ હકીકતો એકત્રિત કરવા જેટલો મને અત્યારે સમય નથી. આથી રચના-વર્ષના ક્રમે જ કૃતિઓ અહીં નોંધાય તો તે સજ્જનો ક્ષતબ્ય ગણશે એમ માની હું આગળ વધું છું.

શ્રીપાલ-ચરિત્ર અને સદીક શ્રીપાલ નરેન્દ્ર કથા એ બે અઝાતકર્તાક કૃતિઓ છે.

રચના-વર્ષના ઉલ્લેખવાળી ઉપલબ્ધ કૃતિઓમાં સત્યરાજગણિએ લગભગ ૫૦૦ પદોમાં વિ. સં. ૧૫૧૪માં રચેલું શ્રીપાલ-ચરિત્ર સૌથી પ્રાચીન છે. આ ગણિ ‘પૂર્ણિમા’ ગરુડના ગુણસુન્દરસૂરિના શિષ્ય થાય છે. એમની રચેલી આ કૃતિ “વિજય-દાનસૂરીશ્વર-અન્થમાલા” માં અન્થાંક ૪ તરીકે વિ. સં. ૧૬૯૫માં પ્રસિદ્ધ થયેલી છે.

વિ. સં. ૧૫૫૪માં સત્યસાગરગણિએ શ્રીપાલ ચરિત્ર રચ્યાનો જે ઉલ્લેખ જોવાય છે તે બ્રાન્ત હોય એમ લાગે છે. શું સત્યરાજને બદલે અહીં સત્યસાગર એવો નિર્દેશ છે?

‘વૃદ્ધ તપા’ ગરુડના ઉદયસાગરગણિના શિષ્ય લાખિષસાગરગણિએ વિ. સં. ૧૫૫૭માં શ્રીપાલ કથા રચી છે. એમાં ૫૦૭ શ્લોકો છે.

‘વૃદ્ધ તપા’ ગરુડના વિજયરતનસૂરિના શિષ્ય

ધર્મધીરે શ્રીપાલ ચરિત્ર રચ્યું છે. એની એક હાથપોથી વિ. સં. ૧૫૭૩માં લખાયેલી છે.

‘સરસ્વતી’ ગરુડના સિંહ નંદિ અને મલ્લિ-ભૂષણના શિષ્ય બ્રહ્મ-નેમિદત્તે વિ. સં. ૧૫૮૫માં શ્રીપાલ ચરિત્ર રચ્યું છે. આ નવ વિભાગમાં વિભક્ત છે. આ દિગંબરીય કૃતિ છે. આ તેમજ અન્ય દિગંબરીય કૃતિઓ શ્વેતાંબરીના શ્રીપાલ-ચરિત્રથી સાહિત્યને સમૃદ્ધ જોઈ યોગ્ય હોય એમ લાગે છે. શ્રીપાલને અંજેની શ્વેતાંબરીય કૃતિઓની અપેક્ષાએ દિગંબરીય કૃતિઓ કેટલી છે અને એ કેટલી પ્રાચીન છે?

ધીરવિમલના શિષ્ય નયવિમલે અર્થાત્ જ્ઞાન-વિમલસૂરિએ ગદ્યમાં શ્રીપાલ ચરિત્ર વિ. સં. ૧૭૪૫માં રચ્યું છે. એ દે. લા. જૈ. પુ. સંસ્થા તરફથી ઇ. સ. ૧૬૧૭માં છપાયું છે.

‘ખરતર’ ગરુડના જય(જિન)કીર્તિસૂરિએ વિ. સં. ૧૮૬૮ માં શ્રીપાલચરિત્ર રચ્યું છે. એનું પ્રમાણ ૧૧૦૦ શ્લોક જેટલું છે. આ ગદ્યાત્મક કૃતિ હીરાલાલ હંસરાજ તરફથી ઇ. સ. ૧૯૦૮માં પ્રસિદ્ધ થયેલી છે.

‘ખરતર’ ગરુડના રાજમુનિના શિષ્ય લાખિષ-મુનિએ વિ. સં. ૧૯૯૦માં દશ સર્ગમાં ૧૦૪૦ પદોમાં શ્રીપાલચરિત્ર રચ્યું છે. અને એ “જિનદત્તસૂરિ-જ્ઞાનભંડાર” તરફથી વિ. સં. ૧૯૯૧માં છપાયું છે.

આ ઉપરાંતની સંસ્કૃત કૃતિઓ વિષે પ્રાયઃ વિશેષ-કંઈ ન કહેતા એના કર્તાના નામો હું અકારાદિ ક્રમે આપું છું ઇન્દ્રદેવરસ, ક્ષેમલક કવિ, જગન્નાથ પંડિત, જીવરાજગણિ, નરદેવ, મલ્લિભૂષણ, ત્રિજયસિંહ-સૂરિ, વિદ્યાનંદિ, વીરભદ્રસૂરિ, શુભચન્દ્ર, સકલકીર્તિ, સોમકીર્તિદેવ, સોમચન્દ્રગણિ, સૌભાગ્યસૂરિ, હર્ષ-સૂરિ અને હેમચન્દ્રસૂરિ.

હર્ષસૂરિ તે જ હેમચન્દ્રસૂરિ તો નથી ને એવી શંકાને સ્થાન છે. વિશેષમાં અહીં જેને સંસ્કૃત કૃતિઓ કહી તે નજરે જોતાં કોઈ ભૂલ પણ જણાય તો ના નહિ.

ગુજરાતી

ઉપલબ્ધ ગુજરાતી સાહિત્ય જોતાં એ વાત તરી આવે છે કે સૌથી પ્રથમ શ્રીપાલરાસ રચવાનું માન માંડણુ આવકને મળે છે. એમણે આ રાસ વિ. સં. ૧૪૬૮માં રચ્યો છે.^૧ જો આ અપ્રસિદ્ધ હોય તો એ છપાવવો ઘટે જેથી ગુજર ભાષાના અભ્યાસીને તેમજ રત્નશેખરસૂરિકૃત સિરિવાલકહા સાથેના સંતુલનના અર્થાંત્રિ એનો લાભ મળે.

ગુણદેવસૂરિના શિષ્ય જ્ઞાનસાગરે વિ. સં. ૧૫૭૧ માં શ્રીપાલનો રાસ રચ્યો છે.

દિગંબર વાદીચન્દ્રે વિ. સં. ૧૬૫૧માં શ્રીપાલાખ્યાન કથા રચી છે. આમ શ્વેતાંબરોને અનુસરી એમણે દિગંબર સમાજની સેવા કરી છે અને દિગંબર સાહિત્યને સમૃદ્ધ બનાવ્યું છે.

વિ. સં. ૧૭૦૨ માં આનવિજયે, ૧૭૨૨ માં મેરુવિજયે, ૧૭૨૬માં જ્ઞાનસાગરે, ૧૭૨૭માં રત્નકમ્પિવિજયે, ૧૭૨૮ માં ઉદયવિજયે, ૧૭૩૨ માં માણિક્યસાગરે કે એમના શિષ્ય જ્ઞાનસાગરે, ૧૭૩૮ માં વિનયવિજયે (યશોવિજયગણિએ), ૧૭૪૦ માં હરખચંદ્રે, ૧૭૪૦ માં તેમજ ૧૭૪૨ માં જિનહર્ષે, ૧૭૬૧માં જિનવિજયે, ૧૮૩૭માં લાલચન્દ્રે, ૧૮૫૬ માં રૂપચુનિએ અને ૧૮૬૮ માં ઉદયસોમે શ્રીપાલરાસ રચેલા છે.

૧ જીઓ નૈ. સા. સં. ૬. (પૃ. ૪૮૭).

૨ એમણે પોતાની કૃતિનું નામ મયણામુંદરીરાસ રાખ્યું છે.

આ ઉપરથી નીચે મુજબની બાબતો તારવી શકાય છે:-

- (૧) પાછયમાં ત્રણ, અપભ્રંશમાં બે, સંસ્કૃતમાં પચોસેક અને ગુજરાતીમાં સોળ એમ એકંદર પચાસેક કૃતિઓ છે.
- (૨) પ્રાચીનતાની દૃષ્ટિએ પાછયમાં રત્નશેખરસૂરિની, અપભ્રંશમાં રઘુપૂતી, સંસ્કૃતમાં સત્યરાજગણિ જેવાની અને ગુજરાતીમાં માંડણુ આવકની કૃતિ ગણાવી શકાય.
- (૩) શ્વેતાંબર ગ્રન્થકારોએ પહેલ કર્યા બાદ દિગંબરોએ એમનું અનુકરણ કર્યું છે.
- (૪) પ્રસિદ્ધ કૃતિઓ કરતાં અપ્રસિદ્ધ કૃતિઓની સંખ્યા વિશેષ છે.
- (૫) માંડણુ આવકનો રચેલો શ્રીપાલ રાસ જો અપ્રસિદ્ધ હોય તો એ સત્વર પ્રસિદ્ધ થવો ઘટે.
- (૬) રત્નશેખરસૂરિકૃત સિરિવાલકહાના લગભગ અડધા ભાગનો અંગ્રેજી અનુવાદ ટિપ્પણાદિ સહિત છપાયો છે તો સમીક્ષાત્મક દૃષ્ટિએ આ પાછય કૃતિનો ગુજરાતી અનુવાદ છપાવવાનું કાર્ય ઝટ હાથ ધરાવું ઘટે જેથી પાછયના અભ્યાસના પગરણ માંડનારને એ સહાયક બનવા જોટલો તો તારકાલિક લાભ થાય.

અંતમાં વિશેષજ્ઞોને મારી નમ્ર વિનંતિ છે કે આ લેખને અંગે જે કંઈ સૂચવવા જેવું હોય તે તેઓ સમ્રમાણુ રજૂ કરે.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીવિત વીશ વિહરમાન જિન સ્તવનમાંહેનું

વીશમા શ્રી અજિતવીર્ય જિન સ્તવન

રૂપધર્મ સાર્થ

સં. ૩૬૪૨ વલભદ્રાસ નેણુસીલાધ-ભારણી

અજિતવીર્ય જિન વિચરતારે, મન મોહનારે લાલ,
પુષ્કર અર્ધ વિદેહરે, ભવિ બોહનારે લાલ;
જંગમ સુરતરુ સારિખોરે, મન મોહનારે લાલ,
સેવે ધન્ય ધન્ય તેહરે, ભવિ બોહનારે લાલ. (૧)

રૂપધર્મ:—અતિશય દુર્જય મોહરાબ્દનો
જેણે લીલા માત્રમાં સમૂલ ક્ષય કરી નાંખ્યો છે,
તથા જેનું વીર્ય હણવાને કોઈ પણ સમર્થ નથી
એવા અતિશય નિશ્ચલ અનંતવીર્યવંત પુષ્કલા-
વર્ત વિદેહમાં વિચરતા હે શ્રી અજિતવીર્ય પ્રભુ,
જેમ કમલને સુગંધનું આવાસ બાણી બ્રમર
તેમાં મોહી રહે છે તેમ શુદ્ધાત્મ અનુભવવડે
ભરપૂર આપની અત્યંત શાંત મુદ્રા વિલેકી
પ્રશસ્ત રાગવડે ભવ્ય જીવોનું ચિત્ત આપમાં
મોહિત રહે છે. એવી રીતે આ ત્રિલોકમાં આપ
મનમોહન છો, તથા અજ્ઞાનરૂપ અંધકારવડે
આવૃત થયેલા ભવ્ય જીવોના હૃદયકમલને
વિકસ્વર કરનારા છો, તથા કલ્પવૃક્ષ તો સ્થાવર
હોવાથી હમેશાં એક જ ઠેકાણે રહી ઇચ્છિત ફલ
આપી શકે છે તો પણ તે પૌદ્ગલિક તથા વિન-
શ્વર છે પણ આપ તો અનેક સ્થલે વિહાર કરી
કોઈ પણ કાળે નાશ અથવા વિરસ ન થાય
એવું સ્વાધીન તથા સર્વે કામના જેથી પૂર્ણ
થાય એવું રત્નત્રયરૂપ ફલ ભવ્ય જીવોને નિરં-
તર પ્રદાન કરો છો, માટે હે ભગવંત! ખરેખર
આપજ આ જગત્ત્રયમાં અદ્વિતીય કલ્પવૃક્ષ છો,
તેથી હે ભગવંત! જે પ્રાણીઓ આપના ચરણ,

કમલની સેવામાં લીન છે તેઓને ધન્ય છે. વળી
ધન્ય છે, તેઓને કે જે આ અપાર ભવસમુદ્રને
ગોપદ પેટે સહજ ઓલંઘી જનારા છે.

જિન શુણ અમૃત પાનથીરે મન મોહનારે લાલ,
અમૃત ક્રિયા સુપસાયરે ભવિ બોહનારે લાલ;
અમૃત ક્રિયા અનુષ્ઠાનથીરે મન મોહનારે,
આત્મ અમૃત થાયરે ભવિ બોહનારે લાલ. (૨)

રૂપધર્મ:—જિનેશ્વરના જ્ઞાનાદિ શુદ્ધ
શુણોનું સેવન બહુમાનરૂપ અમૃતનું પાન કર-
વાથી અમૃતક્રિયા(અમૃતાનુષ્ઠાન)ની પ્રાપ્તિ થાય,
અને અમૃતાનુષ્ઠાનવડે સકલ મોહનો ક્ષય થઈ
આત્મા અજર, અમર, અવિનશ્વર શુદ્ધ સિદ્ધપદને
પ્રાપ્ત થાય, અને અન્ય જીવોને અમૃત સમાન
ભવ રોગથી મુક્ત કરવાનો હેતુ થાય, અનુષ્ઠાન
પાંચ પ્રકારનાં છે:-વિષાનુષ્ઠાન, ગરલાનુષ્ઠાન,
અન્યોન્યાનુષ્ઠાન, તદ્દર્હેતુઅનુષ્ઠાન, અને
અમૃતાનુષ્ઠાન-

વિષાનુષ્ઠાન:—મિષ્ટાન્ન ભોજનની લાલચે,
વસ્ત્રાદિક ઉપકરણની લાલચે, પૂજાની લાલચે,
સિદ્ધિની લાલચે જે તપ જપાદિ ક્રિયા કરે તે
ક્રિયા ચિત્તશુદ્ધિની હણનારી છે તેથી તે વિષા-
નુષ્ઠાન કહેવાય છે, આ ભવમાં પૌદ્ગલિક ભોગોની
પ્રાપ્તિ થવાની લાલચે-ઇચ્છાએ જે તપાદિ અનુ-
ષ્ઠાન આદરવું તે વિષાનુષ્ઠાન છે. અધ્યાત્મસાર.

ગરલાનુષ્ઠાન:—પરભવે દેવ-ઈંદ્રાદિકના દિવ્ય

લોગ મળે એવી ઇચ્છા, લાલચવડે જે તપાદિ અનુષ્ઠાન આદરવું તે ગરલાનુષ્ઠાન છે. જેમ બંગડીચૂર્ણ પ્રમુખ દ્રવ્યના સંયોગે પ્રગટ થતું વિષ તે ગરલ નામા વિષ કહેવાય. તે ઘણા દિવસ કષ્ટ પમાડી મારે છે તેમ ગરલાનુષ્ઠાન પણ અહિતકારી કુગતિ આદિ આપે છે.

અન્યોન્યાનુષ્ઠાન:-સૂત્રકથિત નિર્દોષ માર્ગની અપેક્ષા વિના તથા શુદ્ધ પ્રજ્ઞિધાનાદિકને અભાવે ઉપયોગશૂન્યે સંમૂર્ચિમની પેઠે, બીજાના દેખા-દેખી જે ક્રિયા કરવી તે અન્યોન્યાનુષ્ઠાન બાણુવું. સૂત્રની શૈલી રહિતપણે ગતાનુગતિક-પણે ઓઘ સંજ્ઞાએ તથા લોક સંજ્ઞાએ જે કરવું તે અન્યોન્યાનુષ્ઠાન છે. તે ઉપયોગશૂન્ય અર્થાત્ જ્ઞાન રહિત હોવાથી તે વડે સકામ નિર્જરા થઈ શકે નહીં. આ વિષાદિ ત્રણે અનુષ્ઠાનમાં અશુદ્ધ ક્રિયાનો આદર ઉપજે છે માટે આ ત્રણે અનુષ્ઠાન ત્યાગવા લાયક છે.

સૂત્રકૃતાંગમાં લખ્યું છે કે-આકરણાદિક લૌકિક અનેક શાસ્ત્રને બાણુનારા પણ જીન સિદ્ધાંતના શુદ્ધ તત્ત્વજ્ઞાનથી અબાણુ અર્થાત્ સમ્યક્ત્વ પરિજ્ઞાનથી રહિત હોવાથી અબુધ-એવા પુરુષો જો કે શૂરવીર હોય તથા ત્યાગાદિ ગુણવડે લોકમાં પૂજ્ય ગણાતા હોય તથાપિ તેઓનો દાન-તપ-નિયમ આદિકને વિષે ઉઘમ, પરાક્રમ તે સર્વ અશુદ્ધ બાણુવો. કારણ કે તેઓનું તપાદિક સર્વે અનુષ્ઠાન કર્મબંધના કારણ વિષે સફળ થાય એટલે નવા કર્મબંધનનું કારણ થાય પણ નિર્જરાનું કારણ થઈ શકે નહીં કારણ કે સકામ નિર્જરા તો સમ્યગ્જ્ઞાને જ થાય.

જે સમ્યગ્જ્ઞાન સમ્યગ્દર્શન સહિત છે તે જ બુધ પુરુષ છે, જે પૂજ્ય છે, જે સાચા શૂરવીર છે અને તેઓનો જ તપાદિક અનુષ્ઠાનમાં ઉઘમ-પરાક્રમ શુદ્ધ બાણુવો અને તેઓનું અનુષ્ઠાન નવાં કર્મબંધન અટકાવી શકે છે તથા સકામ નિર્જરાનો હેતુ છે.

તફેલેતુ અનુષ્ઠાન:-અરમ પુદ્ગલપરાવર્તે ધર્મના યૌવન કાલે બાલદશા ટળ્યે થકે માર્ગાનુ-સારી પુરુષ શુદ્ધાનુષ્ઠાનના રાગવડે ઉપયોગ સહિત જે કાંઈ ક્રિયા આદરે તે તફેલેતુ અનુ-ષ્ઠાન બાણુવું.

અમૃતાનુષ્ઠાન:-સહજ ભાવ ધર્મ તે શુદ્ધ ચંદનની સુગંધ સમાન છે, અને તે ભાવધર્મ સહિત જે અનુષ્ઠાન તે અમૃતાનુષ્ઠાન છે. અત્યંત સંવેગ ગુણ સહિત ચિત્ત શુદ્ધિને જિનેશ્વરની આજ્ઞામાં વર્તવું તેને ગણધરાદિક અમૃતાનુ-ષ્ઠાન કહે છે અને તે જ મોહનો સંપૂર્ણ ક્ષય કરવા સમર્થ છે.

મયણાસુદરીને પ્રભુપૂજા કરતાં અપૂર્વ ઉલ્લાસ પ્રગટ્યો હતો અને અમૃતક્રિયા ઉદ્ભવી હતી; શ્રીપાળ મહારાજના રાસમાં અમૃત-ક્રિયાનું વર્ણન કરતાં મહામહોપાધ્યાય જણાવે છે કે.

તદ્ગત ચિત્તને સમય વિધાન,
ભાવની વૃદ્ધિ, ભવભય અતિ ઘણો,
વિસ્મય પુલક પ્રમોદ પ્રધાન,
લક્ષણ એ છે અમૃતક્રિયા તણો.

તદ્ગત ચિત્ત એટલે જે ક્રિયા પ્રવર્તે તે જ ક્રિયામાં ઉપયોગ વર્તે, ચિત્તની વ્યગ્રતા ન હોય, તેમજ સમય જે સિદ્ધાંત તેમાં કહ્યા પ્રમાણે યોગ્ય કાળે, યોગ્ય વિધિવિધાનપૂર્વક, ક્રિયા કરે. ભાવની વૃદ્ધિ તે સમયોચિત ક્રિયા કરવાથી પરિણામની ધારા વૃદ્ધિ પામતી હોય, અને ભવ જે સંસાર તેમાં પ્રાપ્ત થતા જન્મ, જરા, મરણ, આધિ, વ્યાધિ, ઉપાધિ વગેરેનાં દુઃખ તેનો અત્યંત ભય લાગવાથી તેનાથી વિરક્ત ભાવ હોય-વિસ્મય તે કરાતી ક્રિયામાં અતિ પુષ્ટતર સાધ્યની કારણતા દેખી, અપ્રાપ્ત ચમત્કાર ઉત્પન્ન થાય. પુલક તે પુષ્ટતર કારણની પ્રાપ્તિ થવાથી અભિનવ સંસારબ્રમણ ભયથી રહિત

પણે બાણીને રોમરોમ વિકસ્વર થાય. વળી પ્રભોદ તે આત્મિક સુખ પ્રાપ્ત થવાથી અંધને નેત્રનો લાલ થવાથી, અને સુભટને શત્રુ છત-વાથી જે હર્ષ થાય તે કરતાં અત્યંત હર્ષ ઉત્પન્ન થાય-આ સર્વે અમૃતક્રિયાના લક્ષણ બાણવા.

મયણાસુંદરીને પ્રભુપૂજમાં એક ચિત્તે લયલીન થતાં આવે જ યોગ પ્રાપ્ત થયેલો, અને તેના પ્રત્યક્ષ ક્ષણરૂપે લાંબા વિયોગ પછી શ્રીપાલ મહારાજને પ્રસન્ન ચિત્તે સન્માનવાનો તેને લાલ મળેલ. એ રાસની હકીકત ઉપરથી આપણે પ્રત્યક્ષ બાણી શકીએ છીએ.

પ્રીતિ ભક્તિ અનુષ્ઠાનથી રે મન મોહના રે લાલ, વચન અસંગી સેવ રે ભવિ બોહના રે લાલ; કર્તા તન્મયતા લહે રે મન મોહના રે લાલ, પ્રભુ ભક્તિ નિત્યમેવ રે ભવિ બોહના રે લાલ. (૩)

રૂપશ્રાવ્ય:—સર્વે પુદ્ગલ ભાવમાંથી પ્રીતિ ઉઠાવી, માત્ર એક જિનેશ્વરના સ્વાભાવિક પવિત્ર જ્ઞાનાદિ ગુણોમાં અત્યંત પ્રીતિભાવ કરવો તેમાં ચિત્તની તદ્દીનતા કરવી તે પ્રીતિ અનુષ્ઠાન છે.

તથા શ્રી જિનેશ્વરને પરમ કરુણાના નિધાન, ભવસાગરમાંથી લબ્ય જીવોને મુક્ત કરનાર, ધર્મધુરંધર, તીર્થના પ્રવર્તક બાણી તેઓના ગુણતું બહુમાન કરવું, અતિશય આદર સન્માન, વિનય, પૂજ, સેવના વિગેરે કરવાં તે ભક્તિ અનુષ્ઠાન છે.

વળી લોકલોકપ્રકાશક કેવળજ્ઞાનવડે સર્વે તત્ત્વના યથાર્થ વેત્તા તથા ઉપદેશક પરમ વીત-રાગ શ્રી જિનેશ્વરના વચનોની યથાર્થ શ્રદ્ધા કરવી, તદ્દનુસાર હર્ષયુક્ત આચરણમાં પ્રવર્તવું તે વચનાનુષ્ઠાન છે.

હે પ્રભુ! એ ત્રણ અનુષ્ઠાન જે ભાવયુક્ત સેવન કરે તે તેને સર્વે વિભાવિક ક્રિયાથી

નિવૃત્તિ તથા સહજ આત્મિક પારિણામિકતાની પ્રાપ્તિરૂપ અસંગ અનુષ્ઠાન થાય.

એમ એ ચાર અનુષ્ઠાનનો કર્તા, હે ભગવંત, આપ સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થાય, માટે હે પ્રભુ! આપની ભક્તિમાં મારું ચિત્ત નિરંતર લીન રહે એમ ભાવના ભાવું છું.

પરમેશ્વર અવલંબને રે મન મોહના રે લાલ, ધ્યાતા ધ્યેય અભેદ રે ભવિ બોહના રે લાલ; ધ્યેય સમાપ્તિ હુવે રે, મન મોહના રે લાલ, સાધ્ય સિદ્ધિ અવિચ્છેદરે ભવિ બોહનારે લાલ. (૪)

રૂપશ્રાવ્ય:—હે પરમેશ્વર! આપના અવલંબનથી આપના અનુકરણવડે ધ્યાતા પુરુષ પોતાના શુદ્ધ સિદ્ધ સમાન પરમાત્મપદથી અભેદ થાય અર્થાત્ પોતે પરમાત્મા થાય, એમ ધ્યેય જે પરમાત્મપદ તેની સમાપ્તિ કહેતાં સંપૂર્ણ પ્રાપ્તિ થાય, નિષ્કંટકપણે અવિનશ્વર સાધ્યની સિદ્ધિ થાય.

જિનગુણ રાગ પરાગથી રે મન મોહના રે લાલ, વાસિત મુજ પરિણામ રે ભવિ બોહના રે લાલ; તજશે હૃષ્ટ વિભાવતા રે મન મોહના રે લાલ, સરશે આતમ કામ રે ભવિ બોહના રે લાલ. (૫)

રૂપશ્રાવ્ય:—જેમ મલયાગિરિ અંદનના સંસર્ગવડે નિર્બાદિક સુગંધમય થઈ જાય છે, તેમ હે ભગવંત! આપના દિવ્ય સ્તુતિપાત્ર પવિત્ર ગુણના રાગરૂપ સુગંધિવડે જે મારું હૃદય સંસ્પૃશ્વિત થાય તો અનેક પ્રકારના અસદ્દા હુઃખ આપનાર પરકર્તૃત્વ, પરલોકતૃત્વ, પરઆહતૃત્વ, પરવ્યાપકૃત્વ વગેરે વિભાવનો નાશ થાય અને પરમાત્મપદ પામવાનો મારો મનોરથ પૂર્ણ થાય. જિન ભક્તિરત નિતને રે, મનમોહના રે લાલ, વેધક રસ ગુણ પ્રેમ રે, ભવિ બોહના રે લાલ; સેવક જિનપદ પામશે રે, મન મોહના રે લાલ, રસ વેધિત અમ જેમરે, ભવિ બોહના રે લાલ. (૬)

સ્પષ્ટાર્થ:—કઠોર અને કુરૂપ એવું અથ કહેતાં લોહું તે રસવેધિત થવાથી જેમ સુંદર અને કૌમલ એવા સુવર્ણપણાને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે તેમ જિનેશ્વરની ભક્તિમાં ચિત્ત લીન થાય તે ચિત્તને તે જિનેશ્વરના શુભરાગરૂપ વેધક રક્ષનો યોગ થાય તો તે ચિત્ત પૂર્ણ નિર્મલ-પણાને પ્રાપ્ત થાય. એમ સેવક આપ સમાન અરિહંત પદને પ્રાપ્ત કરે.

નાથ ભક્તિરસ ભાવથીરે મન મોહનારે લાલ,
તુણ જાણું પરદેવરે ભવિ બોહનારે લાલ;
ચિંતામણિ સુરતરુ થકીરે મનમોહનારે લાલ,
અધિકી અરિહંત સેવરે, ભવિ બોહનારે લાલ. (૭)

સ્પષ્ટાર્થ:—આ ઘોર ભવઅટવીમાં ભ્રમણ કરતા અશરણ પ્રાણીઓને હે ભગવંત! માત્ર એક આપ જ શરણ છો. શિવપુરીએ દોરવાવાળા છો માટે આપજ નાથ છો તેથી હે પ્રભુ, આપની જ ભક્તિરૂપ રસમાં મારું ચિત્ત લીન થાય છે. વિષય કષાય યુક્ત કુદેવો તરફ તુણની પેઠે ત્યાગ ભાવ ઉપજે છે. ચિંતામણી તથા કલ્પવૃક્ષથી પણ પ્રભુની સેવાને અત્યંત આદર-ણીય માનું છું. આપની સેવા આગળ તે ચિંતામણી તથા કલ્પવૃક્ષાદિ અતિશય તુચ્છ પદાર્થ ભાસે છે.

પરમાત્મ શુભ સ્મૃતિ થકીરે મનમોહનારે લાલ,
કૂરશ્યો આત્મ રાયરે ભવિ બોહનારે લાલ;
નિયમા કંચનતા લહેરે મનમોહનારે લાલ,
લોહ જ્યું પારસ પામરે ભવિ બોહનારે. (૮)

સ્પષ્ટાર્થ:—વળી હે પ્રભુ! સંપૂર્ણ સમ્યગ્-જ્ઞાન, સમ્યગ્દર્શન, સમ્યક્ચારિત્ર, અનંત નિશ્ચલવીર્ય, વિગેરે આપ પરમાત્માના શુભોના ચિંતનમાં જો મારો આત્મપરિણામ સ્પૃષ્ટ થાય તો જેમ પારસમણિના સ્પર્શથી લોહા જેવી કુધાતુ કાંચન થઈ જાય છે, તેમ વિષય કષાયમાં પરિણમતો મારો આત્મા તે પણ કાંચન સમાન શુદ્ધ પરમાત્મપદને પ્રાપ્ત થાય.

નિર્મલ તત્ત્વરુચિ થઈરે મનમોહનારે લાલ,
કરજો જિનપતિ ભક્તિરે ભવિ બોહનારે લાલ;
દેવચંદ્ર પદ પામશોરે મનમોહનારે લાલ,
પરમ મહોદય યુક્તિરે ભવિ બોહનારે લાલ. (૯)

સ્પષ્ટાર્થ:—ભાવ દયાના આવેશે મિત્ર ભાવના યુક્ત સ્તવનકર્તા શ્રી દેવચંદ્ર મુનિ લબ્ય જીવો પ્રતિ સદૃપદેશ આપે છે કે આ ભવ પરભવ સંજોગી વિષયલોગ તથા માન, પૂજા વિગેરે પૌદ્ગલિક ભાવની આશંસા તણ, માત્ર એક શુદ્ધાત્મા તત્ત્વના રુચિવંત થઈ, ઓઘસંજા તથા લોકસંજા પરિહરી વિધિ-વિવેકપૂર્વક સર્વે જિનમાં શિરોમણિ શ્રી અરિહંત ભગવંતની ભક્તિમાં આજ્ઞા સેવવામાં લીન થશે તો સર્વે દેવોમાં ચંદ્રમા સમાન અરિહંત ભગવંત સદૃશ પરમાત્મપદને પામશે. એજ ઉત્કૃષ્ટ સ્વાધીન અવિનશ્વર મહોદય પ્રાપ્ત કરવાની યુક્તિ છે.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 X ચારુશીલા રમણીરત્નો. X
 X
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

લેખક-શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોક્સી.

વિનયમૂલો ધમ્મો !

અહા ! સર્વત્ર એકધારા આનંદભર્યા વાતાવરણમાં મેં હૃદય વલોવે એવું દ્રશ્ય જોયું ત્યારથી જ મારી છ ખંડ વિજયયાત્રાનો ઉદ્દાસ એસરી ગયો છે ! સહસ્રરશ્મિના શીળા તાપમાં જાણે સુષ્ટિસુંદરી પ્રકુલ્લતાનો સ્વાંગ સજી રહી હોય અને એકાએક આકાશ કાળા વાદળાથી છવાઈ જાય, જોતજોતામાં સર્વ દિશાઓ અંધકારથી અવરાઈ જાય એથી એકદમ ફોલ ઉફ્ફાવે અને ઘડીભર વિશ્વની કાર્યવાહીનું તંત્ર ખોટકી જાય, તેવી સ્થિતિ મારા અંતરની એ ચહેરો જોતાં જ થઈ પડી છે.

મેં અયોધ્યાના સીમાડેથી વિજયયાત્રાના શ્રી ગણેશાય કર્યા ત્યારે કેવો ઉદ્દાસ અને જોમ હતો. માગધ, વરદામ અને પ્રભાસના અધિષ્ઠા-યકની આરાધના મને કેવી સહજ લાગેલી. ત્રણ ત્રણ દિવસના નિર્જળા ઉપવાસની અસર પણ આ આમડાના દેહ પર નહોતી પડી. અરે ! ભયંકર એવી તમિસ્સા ગુફાનો પ્રવેશ કે ત્યાર પછીના સંશ્રામથી મારા અંતરમાં જે આંધિનો એક લવ સરખો નહોતો પ્રવેશી શક્યો ત્યાં-એ અંતરમાં-આજે ઘોર અંધકાર છવાઈ ગયો ! ગંગા સરિતાના તટે વીતાવેલા દિવસો કિંવા જગતમાં સારસ્વ ગણાતા નવ નિધિ-ઓની પ્રાપ્તિ વેળા હું જે હર્ષના સાગરમાં હીચોળી રહ્યો હતો અને આવી અપૂર્વ રિદ્ધિ-સિદ્ધિ સહિત મારી પાટનગરીમાં પ્રવેશી જે વ્યક્તિના દિલમાં કોઈ અનોખી છાપ બેસાડ-

વાના સોણલા સેવી રહ્યો હતો, અરે ! એ દ્વારા તેણીનું દષ્ટિબિન્દુ ફેરવી, કોઈ જુદા જીવનના ચણતરમાં મશગૂલ બન્યો હતો એ સર્વ આશાના કિલ્લા રાજમહેલના પગથિયે પગ મૂકતાં જ ભાંગી પડ્યા !

શું ભરતરાજના ધાન્ય ભંડારમાં ધાન ન હોતું કે ગેરહાજરીમાં કોઈ જમણનો ભાવ પૂછનાર નહોતું ! કયા કારણે સુંદરી જેવી સુંદર પુષ્પકળીનો કેમળ દેહ આટલી હદે શુષ્ક બની ગયો ! જાણે એકાદી-વૃક્ષથી છૂટી પડેલી-ચીમળાયેલી વેલિ !

કયાં ગયું પૂર્વકાળનું લાવણ્ય ! અરે શરીર-ના પ્રત્યેક અંગોની ખીલવણીથી જન્મતી શોભા કયાં અને આજે જોયું એવું હાડકાનું માળખું કયાં ? જાણે એ તારુણ્ય એકાએક ઊડી ગયું અને એને સ્થાને અકાળ જરા આવી બેસી ગઈ !

વિચાર-તરંગોમાંથી એકાએક જાણે કંઈ ચાદ આંચું હોય એ રીતે ઝબકી ઉઠી, ભરત મહારાજે સાદ પાડ્યો.

પહેરેગીર, જાવ રસોઈયાને બોલાવી હાજર કરો.

જી, હજુર આ ચાલ્યો. કહી પહેરેગીર વિદાય થયો.

થોડી પળ વીતી ન વીતી ત્યાં પુનઃ અવાજ સંભળાયો.

બહાર કોણ છે ?

ત્યાં તો ચક્રીનો અવાજ સાંભળી એક હનુ-
રીઓ દોડી આવ્યો, અને હાથ ભેડી બોલ્યો:-

સેવક હાજર છે. શી આજ્ઞા છે? પહેરેગીર
હનુ પાછો કર્યો નથી.

અંહ, કોણ અંગપાળ! ઠીક, જા જલદી
જઈને સુંદરીને બોલાવી લાવ.

ત્યાં કંઈક વિચાર આવતા એને પાછો
બોલાવ્યો અને કહ્યું-અંગપાળ! જો તેમનામાં
અહીં આવવાની શક્તિ ન હોય તો, પૂછજો કે
મહારાજ પોતે ત્યાં આવે?

અંગપાળને વિદાય કરી, પોતાના શણ-
ગારેલા કમરામાં છ ખંડ વિજેતા ભરત
મહારાજ આંટા મારી રહ્યા છે ત્યાં પહેરેગીરે
રસોઈઆને લાવી હાજર કર્યો.

શિકાર નજરે પડતાં જ જાણે એકાદો વાઘ,
પોતાના સર્વ બળથી એના પર તૂટી પડે, એ
રીતે ભરતરાજ તરૂંકી ઉઠ્યા-મારી ગેરહાજરીમાં
તેં જંહેનની આવી ખબર રાખી! શામાટે તેમને
મનગમતી રસોઈ ન કરી આપી? એટલા એક
સ્વજનની તું સારસંભાળ ન રાખી શક્યો
તો પછી અતિથિ-અઘ્યાગતનો આદરસત્કાર
તેં કેવોયે કર્યો હશે! જ્યારે તને સર્વ પ્રકાર-
ની છૂટ આપી હતી ત્યારે ‘દાતારી દાન દે
અને ભંડારી પેટ ફૂટે!’ જેવું વર્તન કરવાનું
તને શું પ્રયોજન હતું?

પણ મહારાજ! આપ કદ્યો છો તેવું મેં
કંઈ જ કયું નથી. રાજવીના જંહેનની કે
આપણે આંગણે પધારતા મહેમાનોની સર-
ભરામાં હું શા સારું કયાશ રાખું? એમાં પણ
સુંદરી જંહેન જેવા બલા-પરદુઃખે દુઃખી થનારા
અને સદાયે પરોપકારરત-નારીરત્ન માટે હું
બેદરકાર રહું! એ તો ન ભૂતો, ન ભવિ-
ષ્યતિ જેવું. હું તો મનગમતા ભોજન માટે
રોજ પૂછતો.

આપ જરા જંહેનને બોલાવી પૂછી તો જુઓ
એટલે એ પાછળનું કારણ સમજાશે. ત્યારે
સહજ જણાશે કે આહારનો અભાવ હતો
કિંવા મનગમતા ભોજન મળતા નહોતા કે
ખાનારને એની ઇચ્છા નહોતી.

ત્યાં તો સુંદરીના પગલા પડ્યા અને
હસતાં હસતાં બોલી ઉઠ્યા-મોટાભાઈ, અરે
ભૂલી ચક્રવર્તીરાજ! આવતાવેંત આ શી
ધમાધમ શરૂ કરી દીધી છે? છે શું?

પૂર્ણપણે ખીલી રહેલી વનરાણ વચ્ચે પત્ર-
પુષ્પવિહુલું કેરડાનું વૃક્ષ જોઈ જેવો ઉકળાટ
થાય તેવો મને ત્હારા દિદાર જોતાં થયો છે!
મારા આવાસમાં તારી એકલી માટે જ ખાવાની
ખોટ પડી કે કોઈએ ત્હારો ભાવ ન પૂછ્યો?

વડિલ બ્રાતા, એવું કંઈ જ બન્યું નથી.
ધાનના અભાવે દેહદષ્ટિ સૂકાઈ હાડપિંજર
બને એવો સમય આવ્યો નથી. હનુ તો
યુગલિક કાળ આથમ્યાને ઝાઝા દિવસ પણ
નથી થયા. ધરતી પર જ્યારે ધર્મ સ્થાપનાના
મંડાણ હમણા થાય છે અને એના અનુસંધા-
નમાં ખીજા ત્રેવીશ તીર્થંકરો ક્રમસર થવાના
છે ત્યાં અન્ન અભાવે હાડપિંજર જેવા
શરીરોની કે ભૂખ્યા માનવ કલેવરોની કલ્પના
કરવી એ અસ્થાને છે. અલબત્ત, અવસર્પિણી
કાળ છે એટલે ઉત્તરોત્તર પડતી દશાના પડઘા
વધુ પડવાના. માનવ જ્યારે ધર્મ-સંસ્કારને
ભૂલી જશે અને નૈતિક ધોરણનું તળિયું જણાશે
ત્યારે જ ભૂખે મરવાનો વખત આવશે.

તો પછી, સુંદરી! ત્હારી કેમળ કાયા આટલી
હદે કરમાણી કેમ? નથી તો ચંદ્રેરા પર પૂર્વ-
કાળનું નૂર અને નથી તો એ વેળાના રમણિય
ગાત્રો કે સૌન્દર્ય. મને તો કેવળ લોહી વગરના
હાડકાનો માળખો જણાય છે. એ તરફ દષ્ટિ
કરતાં જ જખરો આઘાત થાય છે.

મોટાભાઈ, ભગવંતની વાણીમાં પુણ્યલના અંચળ સ્વભાવ સંબંધમાં, એના સડન પડનમાં, વિવિધવર્ણી વિકારોમાં સમયે સમયે પરિવર્તનો થતાં રહે છે એ વાત તમોએ નથી સાંભળી? ખીલવું કે કરમાવું અથવા પ્રકુલિત બનવું કે ચીમળાઈ જવું એ તો દેહનો સ્વભાવ, એથી એતન્ય એવા આત્માને મુંઝવણ કેવી?

હું હાલ તાર્કિક ચર્ચા નથી કરી રહ્યો. મારે જાણવું છે કે તારું આ સ્વરૂપ કયા કારણને આભારી છે. લાંબી પ્રસ્તાવના વગર, ખંડેનડી એ ઝટ કહી નાંખ.

ઓહો, એમાં તે કંઈ મોટી વાત છે. તમે ‘ખંડેન’ તરીકે સુંદરીને જોતાં શિખ્યા એટલે મારું કાર્ય સફળ થયું.

પૂર્વે મારા પ્રત્યે જે સ્નેહની વિકારી દષ્ટિ હતી, અરે! એ પ્રીતિના જોરે જનતાને યુગલિક કાળ વીત્યા છતાં એ કાળનું સ્મરણ તાજું રખાવવાના કોડ હતા, સાથેસાથ પ્રેમના ઓઠા તળે જે સંબંધની જગતને પિછાન કરવાની અગત્ય છે, એનો લોપ કરવાની ભાવના હતી, અને એ કારણે જ બ્રાહ્મી-ખંડેનને સંયમ પંથે જવાની રક્ષા આપી આ સુંદરીને મના કરી હતી. એ વિપ્લવી નજર ટાળવા અને મોહ-જન્ય રોગ નિવારવા મેં જે રામબાણ ધંધાજ શોધ્યો તે આ.

સુંદરી! તારું આ કથન સાંભળીને મને ઘણું આશ્ચર્ય થાય છે! યુગાદીશના વંશમાં જન્મેલ હું, શું એટલી અધમ કોટિએ ઉતરી ગયો છું કે જેથી હું તારી ઇચ્છા વિકૃત તને સંસારમાં નાંખત? કદાચ એમ કરત તો તું શું એ સહી પણ લેત કે? માત્ર એ કારણે તેં જે ઉપાય લીધો એ ખરેખર વિચિત્ર અને હૃદયદ્રાવક છે.

મોટાભાઈ, તમે માનો છો એમાં કદપનાનો રંગ વિશેષ છે. આમાં અધમતા કે ઇચ્છા વિકૃતતાનો પ્રશ્ન જ નથી. સૌન્દર્ય એ આકર્ષણની વસ્તુ છે. એમાં જ્યારે કામુકતા ભળે ત્યારે વાત કોઈ જૂઠું જ રૂપ પકડે. ત્રીજા આરા જેવા મનો-રમ કાળમાં બળજબરીનો સંભવ નથી જ છતાં મનદુઃખનો પ્રસંગ તો આવે જ.

વડિલ! આપને માટે હજી સંસાર શેતરંજ પથરાય છે એમાં વિવિધ દાવો ખેલવા પડશે અને એ સારુ જીવનસાથી જોઈશે, જ્યારે મારા અંતર-દ્વાર સંસારજન્ય કામનાઓથી સાવ પુરાઈ ગયા છે. હું ધારત તો બ્રાહ્મીખંડેન સાથે જ દીક્ષા લેવાનો આશ્રય સેવત પણ જગતના આદિ પુરુષે દોરેલી મર્યાદા પર મારે આડો આંક નહોતો મૂકવો. ‘ધર્મનું મૂળ વિનયમાં છે’ એ વાત મારા રોમેરોમમાં પ્રસરેલી છે. મેં જ્યારે આપને વડિલ માન્યા અને આપ એ સ્થાને છો તો આપની આજ્ઞા વધાવવી એ જ મારો ધર્મ. પછી એ આજ્ઞા ગમે તે જાતના અવરોધ ઊભી કરતી હોય, અરે! આત્મશ્રેયના પંથ પર છાપો મારતી હોય.

તેથી જ સંઘ સ્થાપનાના કાળે મેં તહત્તિ કરી, પણ એ સાથે જ મહારા હૃદયની ચિરાગ તો સતેજ રાખી. નિશ્ચય કરી લીધો કે ધ્યેય તો સંયમ પંથનું. આપ છ ખંડ જીતી પાછા આવો ત્યારે સ્વમુખે કહો કે-‘ભગિની, જા તહારો એ કદયાણુ માર્ગ સુખેથી અજવાળ.’ આત્માની અનંત શક્તિ ભગવંતે કહી છે. એમાં રોધક છે તે માત્ર કર્મોના આવરણો. એને ફર કરવામાં તપ એ અમોઘ સાધન છે. સાવ આહાર વિના ટકવું તે માર્ગ મને તો કપરો જણાયો. પસંદગી ઉતરી આયંબિલ તપ ઉપર. દેહને પોષણ મળે અને સાથેસાથ રસલાસનાનો છેદ ઊઠે. ઇંદ્રિયોને જો વિકારમય બનાવનાર કોઈ પણ હોય તો એ

રસરૂપી પદ્યંત્ર ! દૂધ, દહીં, ઘી, તેલ, ગોળ, ખાંડ આદિ પદાર્થોની જેમાં મેળવણી નથી એવો નિરસ આહાર લઈ, નિરધારેલ સંયમ માર્ગનો અભ્યાસ પાડવો, એને મેં મારો જીવનક્રમ બનાવ્યો.

એ સાચું છે કે રસોઈઓ મનગમતી વાનીઓ બનાવી આપવાનું રોજ મને પૂછતો હતો. રાજ-મહેલમાં અન્નનો ઢુકાળ પણ નહોતો. અરે ! ખુદ દેશમાં ધન-ધાન્ય ઢગલાખંધ અથડાતું હોય એવા કાળમાં ભરતરાજના નિકટ રનેહીને, અરે ! તેમની ભગિનીને-એવો તે કેાણ મૂર્ખ હોય કે આડો હાથ ધરે ? ભાઈશ્રી, કેાઈ અતિથિ તમારે આંગણેથી પાછો ફર્યો નથી. જો કે માંગણ તો જવદલેજ આવ્યો છે છતાં એ પાછો હસતા વદને જ ફર્યો છે.

નિરસ આહાર એટલે એની અસર પૌદ્ગલિક એવા ગાત્રો પર થાય એ સહજ છે. એથી કાંતિ ઝાંખી પડે એ સાચું છે. આકર્ષણ

શૂન્યમાં પરિણમે એ સહજ છે. પણ એ સર્વ ઇચ્છતી હતી જ. મારું આત્મભળ સુરક્ષિત રહે એ જ મારી અભિલાષા હતી. એ તો આજે પણ આપ જોઈ શકો છો. એના અમકારે આપ ભગિની શબ્દનો પ્રયોગ પણ કરી ચૂક્યા છો. મારું અંતર સાક્ષી પૂરે છે કે ભાવી ઉજવળ છે.

મોટાભાઈ, મારે તો જગત સામે ભાઈ જીનના અદ્વિતીય રનેહની છાપ મૂકવી હતી. યુગલિક કાળના વર-વહુપણે જીવન વિતાવવું નહોતું, મારો હેતુ સિદ્ધ થયો છે.

પ્રિય ભગિની ! ભગવંત પધારે એટલી જ વાર. હું હસતે વદને તહારો-મારી વહાલી જીનનો, અરે ! બુદ્ધિપ્રભાના બળે પ્રેમભાવે હૃદય જીતનારનો-દીક્ષા મહોત્સવ કરીશ.

અંતઃપુરની દીવાલો કરતાં તમે જીનના જીવનની સુવાસ જગતના ચોકમાં પ્રસરે એ જ અભિલાષા.

વર્તમાન સમાચાર.

આ સભાના સાહિત્ય પ્રકાશન માટે મળેલ અભિપ્રાય.

તા. ૧૭-૧૧-૪૯.

શ્રીયુત્ સેક્રેટરી સાહેબ,

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

શ્રીયુત્ મહાશય;

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાની સાહિત્ય પ્રકાશનની દિનપ્રતિદિન પ્રગતિ કરતી પ્રવૃત્તિથી પૂર્ણ સંતોષ થતાં અને તેથી ખૂબ અનુમોદના થતાં આપના સાહિત્ય પ્રકાશનમાં કાંઈક ફાળો આપવાની ખૂબ વૃદ્ધિગત થતા, આપની સભાના પેટ્રન તરીકે નામ દાખલ કરાવવા સહજ વૃત્તિ ઉદ્ભવતાં આ સાથે એક મોકલાવેલ છે, જે સ્વીકારી આભારી કરશે.

લી. ભવદીય

ડાક્ટર વલ્લભદાસ નણશીભાઈના
વીરવંદન.

સાક્ષરોત્તમ, સાહિત્યશિરોમણિ પરમ-
પૂજ્ય મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી
મહારાજનું (પ્રાચીન અણુશોધેલ)
સાહિત્યરત્નોની શોધ માટે પ્રાચીન
જ્ઞાનભંડાર જેસલમીર જવા
માટેનું થયેલું પ્રયાણ.

મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ ઉત્તમ પ્રકારના સાક્ષર, ઉચ્ચ કક્ષાના સાહિત્યકાર અને સંશોધક, તેમજ વિદ્વાતપૂર્ણ લેખક છે જે માટે જે મત છે જ નહિ.

પોતાના દાદાશુર પ્રાતઃસ્મરણીય પ્રવર્તકજી શ્રી કાન્તિવિજયજી મહારાજ તેમજ તેઓશ્રીના પૂજ્ય વિદ્વદ્વર્ગ શુરમહારાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજની સાથે રહી પાટણ, લીંબડી વગેરે શહેરોના અનેક જૈન ભંડારોનું સંશોધન, રજીસ્ટર વ્યવસ્થિત કરી જૈન સમાજ ઉપર અવર્ણનીય ઉપકાર કરેલ છે અને પાટણ, જ્યાં અતિપ્રાચીન ભંડારો જુદીજુદી વ્યક્તિઓને ત્યાં-ધેર કબજામાં હતા તેનું પણ અવલોકન કરી એ તમામ સાહિત્ય કે જે તાકપત્ર અને કાગળ ઉપર હસ્તલિખિત થુમારે ૧૬૦૦૦) પ્રતો છે તેનું પણ રજીસ્ટર નિયમન કરી, જે જે સ્થળે જ્ઞાનભંડાર હતા તે તે વ્યક્તિઓને ઉપદેશ કરી તેઓના દાદાશુરજીના ઉપદેશથી પાટણ જૈન સંઘે બંધાવેલા શ્રી હિમચંદ્રાચાર્ય જ્ઞાનમંદિર (કાયરપૂક મકાન)માં એક જ સ્થળે એકત્રિત કરી સમગ્ર કાળલા, પાટી, બંધન, રજીસ્ટર-ફેરીસ્ટ કરી પધરાવેલ છે. કબાટો પણ એવા છે કે ભવિષ્યમાં પણ ધણા વર્ષો સચવાશે. એ રીતે કરવામાં ઉપરોક્ત ત્રણે મહાત્માઓએ જે પરિશ્રમ સત્તર સત્તર વર્ષ સુધી સેવ્યો છે તે અનુપમ અને અપૂર્વ કાર્ય તેનું પાટણ માટે તો કાષ્ઠપણુ કરી શક્યું નથી તેનું મહાન કાર્ય મુનિ જીવન અર્પણુ કરી કયું છે, તેટલું જ નહિ પરંતુ કમીડી નીમી છે. પ્રવર્તકજી મહારાજ અને શુરવર્ગ શ્રી ચતુરવિજય મહારાજનો સ્વર્ગવાસ થયા પછી કૃપાળુ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે તે વારસો સંશોધક કાર્યમાં ઉત્તમ પ્રકારે વિશેષ વૃદ્ધિ કરવા સાથે જેની જરૂર હતી તેની ખીજ હસ્તલિખિત કોપી પણ કરાવે છે, શોધે છે, જરૂર પડે તેનું પ્રકાશન કરાવે છે તેમજ જે જે સાહિત્યરત્નો પ્રકાશમાં લાવવાના હતા તેવા એકસો ઉપરાંત જેવાં કે જુદાકુદરૂપસૂત્ર, વસુદેવ હિંડી, કર્મત્રય પ્રાચીન તેમજ દેવેન્દ્રસંરિજની ટીકા વગેરે

અનેક ગ્રંથોનું સંશોધન કરી તેનું પ્રકાશન આ સભા મારફત પલ્લુ કરાવેલ છે અને તે કાર્ય ચાલુ છે. દરમિયાન પાટણુ શ્રી સંધની વિનંતિથી પાટણુના તે સમય ભંડારના જે જે સાહિત્યરત્નો આગમો, પંચાંગી સહિત વગેરે જે જે છે તેનું સંશોધન કાર્ય ફરી લખાવા જેવાનું કે બીજી રીતે કરી હસ્તક્ષિપ્ત લેખન અને પ્રકાશનની જરૂર છે તેનું તે રીતે મહાન ઉત્તમ કાર્ય કૃપાળુ પુણ્ય-વિજયજી મહારાજે દયાળુ શુરઓએ આપેલ વારસો, શારીરિક સ્થિતિ અનુકૂળ નહિ હોવા છતાં પલ્લુ શરીરની દરકાર નહિ કરતાં તે મહાભારત કાર્ય તથા ચાર વર્ષથી ઉપાડી લીધું છે. તેના ખર્ચ માટે પાટણુ જૈન સંઘે બે લાખ રૂપિયાનું ફંડ કરી એક કમીટી નીમી સ્વતંત્ર રીતે મુનિ મહારાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજને સુપ્રત કર્યું છે. તે કાર્ય ચાલુ છે છતાં જેમ ઉત્તમ ઝવેરી ભાગ્ય પ્રકારના ઝવેરાતની શોધમાં હોય છે, તેમ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ શ્રી સાહિત્યરત્નોના અપૂર્વ ઝવેરી, પિપાસુ, સંશોધનકાર અને પ્રયજ્ઞ જિજ્ઞાસુ હોવાથી પાટણુ કરતાં જેસલમીર(મારવાડ)નો અતિ પ્રાચીન જૈન ભંડાર જ્યાં અનેક સાહિત્યરત્નોના અનેક ઉત્તમ પ્રાચીન ગ્રંથો છે, ત્યાંના શ્રી સંઘે ગમે તે કારણે ધણા મુનિ-રાજોની તેમજ સાહિત્યકારોની જિજ્ઞાસા છતાં તપાસ થવા દીધી નથી, કૃપાળુ પ્રવર્તકજી મહારાજના શુભ પ્રયત્નથી વડોદરા સરકારી લાઇબ્રેરીના ક્યુરેટર સહગત ચિમનલાલ ડાહ્યાભાઈ વગેરેને થોડી તપાસ કરવા દીધી હતી, પરંતુ સંપૂર્ણ રીતસરની તપાસ હજીસુધી થઈ નથી તે પ્રાચીન ભંડારમાં જે જે પ્રાચીન અમૂલ્ય ગ્રંથરત્નો અનેક છે તેની તપાસ, શોધ, સંશોધન, નિયમન વગેરે રીતસર કરવા થવા માટે ગયા કારતક વદ ૭ ના રોજ

અમદાવાદથી જેસલમીર જવા પ્રયાણ-વિહાર કર્યો છે. જાણવા પ્રમાણે વર્ષ, દોઢવર્ષ ત્યાં રહી તેમાંહેનાં સાહિત્યરત્નો તપાસશે, રજીસ્ટર નોંધ કરશે. જરૂરતની બીજી કોપી કે પ્રકાશન સંશોધન કરી કરાવશે. ધન્ય છે મુનિરાજ ! આ પ્રાચીન ભંડારનું જે શોધન કાર્ય કાઈ કરી શક્યું નથી તે આ મહાત્મા પુરૂષ સાહિત્ય સેવા કરશે. તેઓ નિરપૂઠી છે. તેમનું જીવન જ્ઞાનોદ્ધાર કરી લવિષ્યની જૈન પ્રજાને અપૂટ, કીમતિ મહામૂલ્ય વારસો શુદ્ધ રીતે સોંપી જવા માટે જ તેમણે મુનિ જીવન અર્પણ કર્યું છે. જેમનું ભાષા-જ્ઞાન, આગમોનું નિષ્ણાતપણું, ઉત્તમ સાહિત્યની પરીક્ષા, તેનો ઉદ્ધાર કાર્ય કરવામાં ધણા જ કુશળ, નિષ્ણાત, જૈન સમાજના સદ્ભાગ્યે સાંપડ્યા છે જે અજોડ છે. અમે પરમાત્માની પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે તેઓશ્રીની શારીરિક સંપત્તિ અનેક વર્ષો સુધી સારી રહે અને આવા જૈન સમાજના પરમ ઉપકારક મુનિજી દીર્ઘાયુ થઈ જ્ઞાન વારસો છે તેને ઉચ્ચ કક્ષામાં મૂકી ભાવિ જૈન ગ્રંથ ઉપર તેમાં વિશેષ વિશેષ ઉપકાર કરે તેમ પલ્લુ અમે અંતઃકરણથી ઇચ્છીએ છીએ.

જેસલમેરના સંધને અમે ધન્યવાદ આપવા સાથે વિનંતિ કરીએ છીએ કે, તે કૃપાળુ મુનિરાજશ્રીને સંપૂર્ણ તપાસ કરવા સંપૂર્ણ સહકાર આપે જેથી આદરવાના છે તે કાર્યો સંતોષકારક પાર પડે, તે પ્રાચીન ભંડારની પ્રાચીનતામાં રહેલા અનેક સાહિત્ય-ગ્રંથો પ્રકાશમાં આવે અને શ્રી મહાવીર પ્રભુના શાસનને તે રીતે મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ દીપાવે, અને જેસલમીર શ્રી સંધ પલ્લુ તે ઉત્તમ કાર્યના ભાગીદાર થાય તેમ પલ્લુ પરમાત્મા પ્રત્યે પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

જૈન બંધુઓ, બહેનો અને વાચકોએ જાણવા જેવું.

નીચે લખેલા ત્રણ વર્ષોમાં અમારા માનવંતા સભ્યોને મળેલા અનુપમ અંથોની ભેટનો લાભ.

સંવત ૨૦૦૩ના વર્ષમાં ૧ શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર કિં. રૂ. ૬-૮-૦ ૨ શ્રી મહાવીર ભગવાનના યુગની મહાદેવીઓ કિં. રૂ. ૩-૮-૦ સંવત ૨૦૦૪ના વર્ષમાં ૧ શ્રી વસુદેવ હિંદી ભાષાંતર કિં. રૂ. ૧૫-૦-૦ ૨ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર કિં. રૂ. ૭-૮-૦ અને સંવત ૨૦૦૫ના વર્ષમાં ૧ શ્રી પાર્શ્વનાથ પ્રભુ ચરિત્ર કિં. રૂ. ૧૩-૦-૦ કુલ રૂ. ૪૫-૦-૦

એ મુજબ ત્રણ વર્ષમાં રૂ. ૪૫)નાં પુસ્તકો પેટ્રન સાહેબો અને પહેલા વર્ગનાં લાઇફ મેમ્બરોને ભેટ મળી ચુક્યા છે.

આ સભામાં નવા સભાસદોની વૃદ્ધિ નિરંતર કેમ થતી જાય છે ?

આ સભા તરફથી દર વર્ષે સંપૂર્ણ કાર્યવાહી, સરવૈયું વગેરે સંપૂર્ણ પ્રમાણિકપણે રિપોર્ટ દ્વારા પ્રકટ થાય છે, તેમજ પેટ્રન સાહેબ અને લાઇફ મેમ્બરોને આત્મકલ્યાણના સાધન (અને આર્થિક દૃષ્ટિએ પણ લાભ) માટે કયા સાહિત્યના તીર્થંકર ભગવંતો, સતી માતાઓ અને સર્વશાળી પુરૂષોના સુંદર સચિત્ર મ્હોટા અંથો છપાતાં દર વર્ષે માત્ર આ સભા જ ભેટ આપતી હોવાથી, નવા પેટ્રન સાહેબો તથા લાઇફ મેમ્બરોની ક્રમે ક્રમે અને દર માસે વૃદ્ધિ થતી જાય છે. દરેક જૈન માઇ-બહેનોએ રૂ. ૧૦૧) ભરી પ્રથમ વર્ગના લાઇફ મેમ્બર થઈ થતા દેવ, ગુરૂ, ધર્મ વગેરેની ભક્તિ-સેવાના ભાગીદાર થવા તેમજ અપૂર્વ સાહિત્યના સુંદર પ્રકટ અંથોનો લાભ લેવા જૂલવા જેવું નથી.

ગઈ તા.૧૯-૧૧-૪૬ના રોજ મળેલી મેનેજીંગ કમીટીની મિટીંગમાં ગયા વર્ષનું (તે કમીટીએ પસાર કરેલ બજેટ, સરવૈયું, કાર્યવાહી મંજૂર કરેલ તે) સભાની જનરલ મીટીંગ ગઈ તા. ૨૭-૧૧-૪૬ ના રોજ માટે મળી હતી. ઘણા સભ્યોની હાજરી હતી. ગયા આખા વર્ષની કાર્યવાહી જાણી સાંભળી આનંદ અને સંતોષ પૂર્વક બજેટ, સરવૈયું વગેરે મંજૂર કરવામાં આવ્યું છે. જે ઠરાવ કર્યા પ્રમાણે હવે રિપોર્ટ દ્વારા પ્રસિદ્ધ થશે.

હવે પછી નવા થનારા પેટ્રન સાહેબો અને પ્રથમ વર્ગના સભાસદોને આ વર્ષના સં. ૨૦૦૬ની શાલના નીચે મુજબ છપાતાં ત્રણ અંથો જે કે માગશર માસ સુધીમાં સંપૂર્ણ છપાઈ જવા સંભવ છે તે ત્રણ અંથો ૧ શ્રી દમયંતી ચરિત્ર સચિત્ર અંથ ૫૦૦ પાનાનો પૂર્વાચાર્ય શ્રી માણિક્યદેવસૂરિ કૃત, ૨ શ્રી જ્ઞાનપ્રદીપ ભાગ ૨જો, શુમારે ૪૧૫ પાનાનો, ૩ આદર્શ જૈન સ્ત્રી રત્નો બીજો ભાગ શુમારે ૧૬૫ પાનાનો એ મનનપૂર્વક વાંચવા જેવા અને સુંદર છે. જેની કિંમત શુમારે ચોદ રૂપિયા થશે.

તૈયાર થતાં નીચેના ત્રણ અંથો.

જે આવતા ફાગણ માસ સુધીમાં નવા થનારા પેટ્રન સાહેબો અને પ્રથમ વર્ગના લાઇફ મેમ્બરોને ભેટ અને બીજા વર્ગ થનારને ધારા પ્રમાણે ભેટ આપવામાં આવશે. જેથી સ્થિતિસંપન્ન જૈન બહેનો અને બંધુઓ સભાસદ થઈ લાભ લેવા જેવું છે. વિલંબ થતાં સારા, સુંદર, સચિત્ર, મ્હોટા અંથોના ભેટનો લાભ જતો કરવા જેવું નથી.

Reg. No. B. 314

મહાસતી શ્રી દમયંતી ચરિત્ર. (બાઇન્ડીંગ થાય છે.)

શ્રી ભાણિકચંદ્રસૂરિ વિરચિત મૂળ હિપરથી અનુવાદ. સચિત્ર

પૂર્વનો પુણ્યયોગ અને શીલનું મહત્ત્વ સતી શ્રીદમયંતીમાં અસાધારણ હોયું, તેનો શુદ્ધ અને સરલ ભાષામાં અનુવાદ કરાવી અમારા તરફથી પ્રકાશનનું કાર્ય શરૂ કરેલ છે. આ અનુપમ રચનામાં મહાસતી દમયંતીના અસાધારણ શીલ મહત્ત્વના પ્રભાવરૂપેના અત્કારિક અનેક પ્રસંગો, વર્ણનો આવેલ છે, સાથે નળરાજ્ય પ્રત્યે અપૂર્વ પતિભક્તિ, સતી દમયંતી સાસરે સીધાવતાં માથાપે આવેલી સોનેરી શિખામણો, જુગારથી થતી ખાનાખરાબી, ધૂત જનની ધૂર્તતા, પ્રતિજ્ઞાપાલન, તે વખતની રાજ્યનીતિ, સતી દમયંતીએ વન નિવાસના વખતે, આવતા સુખ દુઃખો વખતે ધીરજ, શાંતિ અને તે વખતે કેટલાયે મનુષ્યોને ધર્મ માર્ગે લઈ લેવાના હોય છે તેની બાવબરીત તોંધ, તેમજ પુણ્યશ્લોક નળરાજ્યના પૂર્વના અસાધારણ મહોટા પુણ્યબંધના યોગે તેજ ભવમાં તેમના મહત્ત્વ, મહિમા, તેમના નામ સ્મરણથી મનુષ્યોને થતા લાભો વગેરેનું અદ્ભુત પડન પાડન કરવા જેવું વર્ણન આચાર્ય મહારાજે આ ગ્રંથમાં આપ્યું છે. બીજી અંતર્ગત સુબોધક કથાઓ પણ આપવામાં આવેલી છે.

શ્રીમાન્ હરિભદ્રસૂરિવિરચિત શ્રી ધર્મખિંદુ ગ્રંથ.

(મૂળ અને મૂળ ટીકાનાં શુદ્ધ સરલ ગુજરાતી ભાષાંતર સહિત)

આ ગ્રંથના મૂળ કર્તા મહાનુભાવ શ્રી હરિભદ્રસૂરિ કે જેઓ જૈન ઇતિહાસમાં સુપ્રસિદ્ધ છે. શ્રી મહાનુભાવ ગ્રંથકારે મુનિઓ અને ગૃહસ્થોના સાધારણ અને વિશેષ ધર્મો, મોક્ષનું સ્વરૂપ અને તેના અધિકારી વગેરે વિષયો બતાવવાને માટે આ હિપયોગી ગ્રંથની યોજના કરી છે, અને તેની અંદર તેનું વિવેચન કરી સારી રીતે સમજાવ્યું છે.

આ પ્રમાણે ગૃહસ્થ અને યતિ ધર્મને વિસ્તારપૂર્વક પ્રતિપાદન કરનાર આ ગ્રંથ છે. જે વાંચક જૈન ધર્મના આચાર, વર્તન, નીતિ, વિવેક અનેક વિષયના શુદ્ધ સ્વરૂપ સાથે તત્ત્વોના રહસ્યોને સારી રીતે સમજી શકે છે. મુનિ અને ગૃહસ્થ આ ગ્રંથને આઘાત વાંચે તો સ્વધર્મ સ્વકર્તવ્યના યથાર્થ-સ્વરૂપને જાણી પોતાની મનોવૃત્તિને ધર્મરૂપ કલ્પવૃક્ષની શીતળ છાયાની આશ્રિત કરી અનુપમ આનંદના સંપાદક અને છે.

આ ગ્રંથની આ બીજી આવૃત્તિ છે. સુમારે ૩૫૦ પાનાના આ ગ્રંથની કીમત માત્ર રૂ. ૩) પોસ્ટેજ જુદું.

અમારું સાહિત્ય પ્રકાશન ખાતું અને નવા છપાતાં ગ્રંથો.

૧. કથા રત્નકોષ, ગુજરાતી ભાષાંતર સુંદર નવીન પચાસ કથાઓ સહિત.
 ૨. શ્રી શ્રેયાંસનાથ ચરિત્ર (સચિત્ર).
- ગ્રંથ ૧ અને ૨માં આર્થિક મદદની જરૂર છે.

યોજનામાં:—૧ શ્રી સોમપ્રભાચાર્ય કૃત શ્રી સુમતિનાથ પ્રભુ ચરિત્ર (સચિત્ર)

મુદ્રક : યાદ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ : શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ : દાણાપીઠ-ભાવનગર.